

ÜMİTVAR

SULTANGAZİ
YAZI
AKADEMİSİ

SULTANGAZİ YAZI AKADEMİSİ DERGİSİ • 2022 • SAYI 3

Edebiyatımız yeni kalemler kazanıyor...

Öğrencilerimizden
iki fanzin birden

- Sultangazi Yazı Akademisi
Üçüncü Yılını Tamamladı
- Öğrencilerimizin Yazı ve Şiirleri
Ulusal Dergilerde
- Genç Yazar Adaylarımızdan
Hikâye, Şiir ve Denemeler

SULTANGAZİ
BELEDİYESİ

Ümitvar'ın üçüncü sayısından merhaba,

Yeni bir sayıda sizlerle birlikte olmanın mutluluğunu yaşıyoruz. Daha nice sayılarda birlikte olma hususunda ümitvarız.

Üçüncü yılını geride bırakan Sultangazi Yazı Akademisi istikrarlı yürüyüşüne devam ediyor. Malum, okuma-yazma faaliyeti uzun soluklu bir yürüyüştür. Bir ömür sizinle birlikte yol alır. Özellikle çocuk yaşlarda edinilen okuma alışkanlığı farkında olmadan hayatınızın her kademesinde yer alır. Tabii bir de okumalarını yazmayla taçlandırılanlar vardır ki; asıl etkileşim de burada başlar ve bir gölge gibi peşinizi bırakmaz. Düşünce dünyanızı şekillendirir, yaşam tarzınızı etkiler. Bu etkileşim zamanla dalga dalga yayılır. Bir bakıma merkezi siz olan enerjinin tüm mekanlara ve de zamanlara yayılımı gibi...

Hiç şüphesiz ki yazmak, disiplin isteyen bir uğraşıdır. En önemlisi de bu süreçte okuma-düşünme-yazma becerilerini elde etmektir. Öğrencilerimizin bu becerileri fazlasıyla kazandıklarını düşünüyoruz. Ama daha da önemlisi; okuma-yazmayı bir alışkanlık olarak hayatımızın ayrılmaz bir parçası haline getirebilmektir. Başlangıcından bugüne böylesi kalıcı adımlar atma gayreti içerisindeyiz. İlk sayımızda da ifade ettiğimiz gibi temel amacımız; 'okuyan, düşünen ve yazan bir gençlik...' Esas olan da bu değil mi zaten?

Kısmen pandeminin gölgesinde yoğun geçen bir yılın ardından akademi öğrencilerimiz birbirinden güzel ürünler çıkardılar. Akademi hocalarımızın rehberliğinde dersler, atölye çalışmaları, yazar buluşmaları, kitap tahlilleri, fanzin gibi çeşitli etkinlikler bir yıl boyunca aralıksız devam etti. Tabii

en önemlisi okuma-yazma süreklilik arzetti. Bu yoğun çalışma temposu birbirinden güzel öykü, deneme ve şiirlere dönüştü. Öyle ki akademi öğrencimizden bir bölümü ulusal düzeyde yayın yapan mecralarda yer aldılar, çeşitli ulusal aktivitelere katıldılar.

Sultangazi Yazı Akademisi yayını olan Ümitvar bünyesinde birbirinden kıymetli genç kalemler yer alıyor. Ümitvar'da yer alan şiir, deneme, öykü, söyleşi ve muhtelif yazılar akademideki genç yazarlarımızın bu yoğun gayretlerinin ilk adımları olarak okunmalı. Bu yürüyüşün bir kartopu gibi büyüyerek yoluna devam etmesini ümit ediyoruz.

Akademimiz bir taraftan bünyesine yeni öğrenciler katarken öte taraftan mezun sayısını çoğaltıyor. Her geçen gün gök kubbeye yeni kelimeler bırakarak güçleniyoruz.

Başlangıcından bugüne himayeleriyle genç beyinlere bu harikulade imkân ve ortamı sunan başta Sultangazi Belediye Başkanı Av. Abdurrahman Dursun bey olmak üzere Başkan yardımcısı Nurcan Öztürkmen ve ekibine, İlçe Milli Eğitim Müdürlüğüne ve okullarımızın kıymetli idareci ve öğretmenlerine, tabii ki akademimizin kıymetli hocalarına sonsuz teşekkür ediyoruz.

Yeni bir kelime olarak Ümitvar'ı sizlere emanet ediyoruz.

Hep Ümitvar olmak dileğiyle...

YUSUF TOSUN
Anadolu Yazarlar Birliği Başkanı

ÜMİTVAR
Sultangazi Yazı Akademisi
Dergisi • Kasım 2022 • Sayı 3

Sultangazi Belediyesi Adına
Av. Abdurrahman Dursun

Genel Yayın Yönetmeni
Nurcan Öztürkmen

Yayın Danışmanı
Yusuf Tosun

Yazı İşleri Müdürü ve
Genel Koordinatör
Murat Yıldırım

Sultangazi Yazı Akademisi
Koordinatörü
Yalçın Şirin

Eğitmenler
Hüseyin Akın
Serap Kadioğlu
Siddık Ertaş
Hüseyin Karaca

Baskı
Karakuş İletişim
+90 212 501 82 20

Bu eser, Sultangazi Belediyesi ve
Anadolu Yazarlar Birliği işbirliğiyle
düzenlenen Sultangazi
Yazı Akademisi öğrencilerinin
ürünlerinden oluşmaktadır.
Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

4

**Gençlerimiz bu
kubbede hoş bir
sadâ bırakıyor...**

AV. ABDURRAHMAN DURSUN

ÖĞRENCİLER USTA YAZARLARLA BULUŞUYOR	8
AKADEMİ ÖĞRENCİLERİ ULUSAL DERGİLERDE.....	10
AKADEMİ ÖĞRENCİLERİNDEN İKİ FANZİN BİRDEN	11
YAZARLIK YOLUNDA BİR OCAK OLARAK ATÖLYELER / Birgül Kayık	12
VEDA YAZISI / Onur Yörük	14
ÇİRKİN BİR ÖRDEK SANSINLAR / Berfin Ay	15
EMİLİANO / Arzucan Adel Kutlu	16
SOKAK / Silanaz Atlas.....	17

50

KİRLİ CAM
Ayşe Rana Öztürk

40

SEVMENİN ÜÇ HALİ
Arzu Yıldırım

İÇİNDEKİLER

DOREMİ / Öykü Beren	17
GÜNCE / Emir Almış.....	18
NEREYE / Özlem Tozal.....	20
KÖMÜR RENGİ BİR SAAT / Aleyna Yiğit.....	21
GÜVERCİN AĞAÇ OLABİLİR Mİ? / Lütfiye Yıldırım	22
O GÜN / Büşra Köse	24
GERÇEK-HAYAL / Elif Yavuz	25
KARLARIN FIRTINASI / Emirhan Vardar	26
SİZİ SEVMİŞ MİYDİM? / Gülsüm Özyeşil	28
HÜLYA / Lütfiye Yıldırım	29
MUAMMA / Rümeysa Yıldırım	29
ÇATIŞMA GÜNLÜĞÜ / Salih Varlı.....	30
DUT AĞACI / Aynur Karakuş.....	31
CANHIRAŞ / Azra Kara	32
ARAF / Rojin Akyel	36
ÖMÜR BOYU YALNIZLIK / Fatma Yıldırım.....	37
KORKUYU AŞMAK / Hatice Kara	38
SANAYİ-İ NEFİSE / Onur Yörük	39
SEVMENİN ÜÇ HALİ / Arzu Yıldırım.....	40
İĞNE / Elif Yavuz.....	41
BERABER ÖLELİM ANNE / Rojin Topçu.....	41
ÜCRA DURAKLAR /Emre Kamay.....	42
AY IŞIĞINDA /Ayşe Huma Balcı	42
YALNIZ TESLİMİYET / Rabia Saraçlı	43
BUNCA RUH KİMİN? / Senanur Özölük.....	44
ESKİ BAYRAMLAR / Sare Dibek.....	45
SESSİZ SİNEMA: HOŞÇAKAL / Semanur Öztürk.	46
YAŞAMANIN GÜNLÜĞÜ / Huriye Küçük	48
KÖPRÜ ALTI TABUT / Elif Türkmen.....	49
KİRLİ CAM / Ayşe Rana Öztürk.....	50
YANAN TABUT / Sanem Çıkrıkçıoğlu	51
BOYALI PİYANO / Senanur Özölük	56

6

**Sultangazi
Yazı Akademisi
Üçüncü Yılı'nı Tamamladı**

52

**Modern Öykü
Kuramı Üzerine**

Özlem Tozal

**“İnsan
Ne İle
Yaşar?”**

54

Av. Abdurrahman Dursun
Sultangazi Belediye Başkanı

Gençlerimiz bu kubbede hoş bir sadâ bırakıyor...

Kıymetli hemşehrilerim ve sevgili gençlerimiz; ilçemizin genç yazarlarının hazırladığı Ümitvar dergimizin yeni sayısıyla gönül dolusu selamlar...

Zaman hızla akıp gidiyor. Hiçbir canlının zamana direnme kudreti yok. Hiçbir yapı ilebet ayakta kalmıyor. Bu fanilik duygusu karşısında, düşünen insan bir anlam arayışına yöneliyor ve dolayısıyla varlık amacını bulma, bu amacı ifa etme yoluna giriyor. İşte bu noktada kimi güzide şahsiyet bu anlamı “söz”ün gücünde buluyor ve varlık amacını “söz”ün kıymetini ihya etme istikametinde konumlandırıyor. Çünkü bütün canlı ve

eşyanın faniliğine karşın “söz” yani kelim, çağları aşma kudretine sahip. “Baki kalan bu kubbede hoş bir sadâ imiş” mısrasının sahibi, klasik dönem edebiyatımızın önemli şairlerinden Bâki, bu hakikati dile getiriyordu.

Toplumların, milletlerin teşekkülünde kurucu bir unsur olan kültürün temelini de dil malzemesinin işlenmesiyle meydana getirilen bu “söz” yekünü oluşturuyor. Biz bugün asırlar sonra hala Yunus Emre’yi, Hacı Bektaşî Veli’yi, Karacaoğlu’nı, Mevlana’yı, Fuzuli’yi, Şeyh Galib’i okuyorsak; Yahya Kemal’in, Necip Fazıl’ın, Nazım Hikmet’in dizeleri hala ezberimizde, Tanpınar’ın Huzur’u, Ömer

Seyfettin’in Kaşığı’sı hala tüm canlılığıyla zihnimizdeyse bu, kültürel devamlılığın önemini ve gücünü gösteriyor. Dolayısıyla söz söyleyebilmek, bir dize, bir satır yazabilmek çok kıymetli bir meziyet.

“Söz” bayrağı, kuşaktan kuşağa aktarılan bir emanet gibidir. Yukarıda andığımız isimlerin ardından da nice büyük şair ve edip yetişti bu topraklarda. Geçtiğimiz yıl yitirdiğimiz Sezai Karakoç’u, yakın zamana aramızdan ayrılan Rasim Özdenören’i de bu vesileyle anmak gerekiyor. Onun ardından gelen kıymetli nice kalem sahibi hala eserleriyle bu kervana katkıda bulunuyor. Ve nice genç kalem de bu kervana katılmaya hazırlanıyor.

Elinizdeki bu dergi, işte bu kervana katılmaya hazırlanan ilçemizin güzide gençlerinin eserlerinden oluşuyor. Yani bizim evlatlarımızın eserlerinden. Onlar, artık dördüncü yılına giren Sultangazi Yazı Akademisi öğrencileri. Lise çağlarındaki okumaya, yazmaya istekli gençlerimiz için kurduğumuz Sultangazi Yazı Akademisi, bizim için çok kıymetli. Yıl boyunca kıymetli şair ve yazarlarımız, akademide gençlerimizle bir araya geliyor; birlikte okuyup birlikte yazıyorlar. Değerlerimize ve bu toprakların kadim kültürüne vakıf olarak, edebi zenginliğimizi, kültür ve sanatımızı sürdürme yolunda eğitim alıyorlar.

Sizlerin teveccühüyle Sultangazimizi her yönden daha güzele ulaştırma yönünde gösterdiğimiz çabaların önemli bir parçası olarak görüyoruz Sultangazi Yazı Akademisini. Zira gençlerimiz her yönüyle ne kadar donanımlı olursa geleceğiniz de o nispette aydınlık

olacaktır. Altyapı, üstyapı çalışmaları, temel yerel yönetim faaliyetleri günlük hayatımız açısından ne kadar önem taşıyorsa, inanıyoruz ki bu tür çalışmalar da gelecek günlerimiz için son derece önem taşıyor. Bir düşünelim; bu gençlerimiz kültür ve sanatımızın önemli aktörleri olacaklar ve topluma yön verecekler. Onlar şimdi nasıl kendinden öncekileri okuyorlarsa, gün gelecek yeni nesiller de onların yazdıklarını okuyacak.

Bu noktada, akademideki bazı gençlerimizin daha şimdiden ulusal dergilerde eserleri yayınlandığını da büyük bir kıvançla ifade etmek isterim. Yani henüz lise yıllarında edebiyatımızın önemli isimleriyle yan yana yazan gençleri var Sultangazi’nin. Umarız ki yakın gelecekte kitapları yayınlananlar olacak, ülkemizin kültürünün gelişmesinde aktif rol alacaklar, bugün andığımız isimler gibi gelecek kuşaklar da onları anacak; onların eserleriyle yetişecek. Yani, bizim gençlerimiz bu kubbede bâki kalacak hoş sadâlar bırakacaklar... Bu durum bizi son derece memnun ediyor ve gençlerimizle gurur duyuyoruz.

Sultangazi Yazı Akademisi öğrencilerinin eserlerinden oluşan dergimizin yeni sayısını sizlerin beğenisine sunarken; başta akademideki tüm gençlerimize, okullarda bu gençlerimizi yetiştiren öğretmenlerimize, sadece akademideki derslerde değil yıl boyunca öğrencileriyle ilgilenen kıymetli şair ve yazarlarımıza, projeyi birlikte hayata geçirdiğimiz Anadolu Yazarlar Birliği’ne şükranlarımı sunarım.

Şimdi gençlerimizin bıraktığı hoş sadâlara kulak verelim...

Sultangazi Yazı Akademisi Üçüncü Yılını Tamamladı

Edebiyatımıza genç kalemler kazandırmak, Sultangazi’de kültürel bir seferberlik başlatarak Sultangazili gençleri bu yolda donanımlı kılmak için kurulan Sultangazi Yazı Akademisi üçüncü yılını geride bıraktı.

Sultangazi Belediyesi’nin Anadolu Yazarlar Birliği işbirliği ile düzenlediği Sultangazi Yazı Akademisi, gençlerin okuma, düşünme ve yazma becerilerini geliştirmek hedefiyle üçüncü yılını tamamladı.

İlçedeki lise öğrencilerinin katıldığı Sultangazi Yazı Akademisinde bu güne kadar yak-

laşık üç yüz elli öğrenci eğitim gördü. Genç kalemlerin usta şair ve yazarlardan eğitim aldığı akademide her yıl ortak okuma listeleri yanında bireysel okumalarla Türk ve Dünya edebiyatını daha yakından tanıyan öğrenciler, farklı yazarların dünyasına girerek, farklı yazı tekniklerini de tanıma imkanı buluyorlar.

İlk Sertifikalar Verildi...

Sultangazi Yazı Akademisi üçüncü yıl açılış töreninde bir de ilk yaşandı. Akademiye iki yıl boyunca düzenli olarak katılan ve başarı gösteren öğrencilere sertifika verildi. Sertifikalarını, Sultangazi Belediye Başkanı Av. Ab-

durrahman Dursun’un elinden alan öğrenciler, sertifika töreni öncesinde yazı ve şiirlerini sahnede seslendirdiler.

Öğrenciler, veliler, akademi eğitmenleri yanında çok sayıda davetlinin de katıldığı program adeta bir edebiyat şöleni şeklinde geçti.

Öğrenciler Usta Yazarlarla Buluşuyor...

Sultangazi Yazı Akademisi öğrencileri, usta hikayeci Yıldız Ramazanoğlu ile buluştu.

Sultangazi Yazı Akademisindeki gençler, kültür ve medeniyetimizin kodlarına vakıf bir şekilde yerli bir kültür ve edebiyat yolunda şair ve yazarlar yönetiminde aldıkları eğitim yanında, yıl içinde kitabını okudukları bir yazarı misafir ederek onunla tanışma ve sohbet etme imkanı buluyorlar.

Daha önce Celal Fedai, Şadi Kocabaş, Cengizhan Orakçı, Yağız Gönüler, Kadir Daniş gibi şair ve yazarların konuk olduğu Sultangazi Yazı Akademisinin, 2021-2022 eğitim sezonundaki misafiri ise usta hikayeci Yıldız Ramazanoğlu oldu.

Programda, akademi eğitmenlerinden Hüseyin Akın'a genç yazar adaylarından SümeYYe Korkmaz ve Lütfiye Yıldırım da eşlik ederek usta yazar Yıldız Ramazanoğlu'na sorular yönelttiler. Başta son hikaye kitabı Cam Kenarı olmak üzere eserleri ve kendi yazarlık serüveni hakkında bilgiler veren Yıldız Ramazanoğlu Lütfiye Yıldırım'ın "Popüler kültürün, trendlerin dışına çıkmak için ne yapmalıyız?" sorusuna geçtiğimiz yıl aramızdan ayrılan şair Sezai Karakoç'un tavsiyesi "klasikleri okusunlar" sözüyle cevap vererek, okurken seçici olmanın önemini vurguladı.

Yazmanın bir tür kayıt düşmek, tanıklık etmek olduğunu ifade eden usta yazar Yıldız Ramazanoğlu, "Dünyada şu anda hiçbir ülkenin vatandaşlığına sahip olmayan yüz milyon üzerinde insan var. Ünlü sosyolog Bauman'ın Iskarta Hayatlar kitabında anlattığı yeryüzünün her köşesinde ötekileştirilmiş, susturulmuş, değersizleştirilmiş, insan hiyerarşisinde en alta konmuş insanlar var. İnsanlık nasıl bu hale geldi, bu durum nasıl derinleşti?" diye sorarak, sözlerini şöyle tamamladı: "Sürüklenmeye devam mı edeceğiz, kendi varoluşumuzun bile öznesi olamadan gelip geçecek miyiz, yoksa başımızdan değerli bir şey geçiyor ve bunu kayıt altına mı almamız lazım diye kendimize sorduğumuzda birden kelimelerin dolayısıyla yazmanın kıymeti ortaya çıkıyor. Havada uçuşan bir şey var biz bunu kelimeler yoluyla ifade etmemiz, yere indirmemiz gerekiyor."

Yazarın son hikaye kitabı Cam Kenarı'nı daha önceden okuyan akademi öğrencileri, Yıldız Ramazanoğlu ile kitabı ve yazarlık serüveni hakkında sohbet edip program sonunda da yazara kitabını imzalattılar.

Üçüncü Yıl Dolu Dolu geçti...

Pandemi kısıtlamalarının ardından üçüncü yıla çok daha geniş bir katılımı başlatan Sultangazi Yazı Akademisi, deneyimli ve yeni ka-

tılan öğrencilerle birlikte Sultangazi'de adeta bir edebiyat şahlanışı başlattı.

Eğitim dönemi boyunca Cuma ve Cumartesi günleri dört grupta sürdürülen atölye eğitimlerinde şair ve yazarlar; Serap Kadıoğlu, Hüseyin Akın, Sıddık Ertaş ve Hüseyin Karaca yönetiminde yazı ve şiir çalışmalarını gerçekleştiren öğrenciler, Türk ve dünya edebiyatının önemli isimlerinin eserlerini de okuyorlar. Eğitimlerde örnek metinler ve eserler üzerinden edebiyatın temel kodlarını, yazma eyleminin inceliklerini, farklı yazı ve şiir türlerinin özelliklerini, edebiyat kuramlarını öğrenen yazı akademisi öğrencileri, böylece kendi yazı ve şiirlerini her geçen gün olgunlaştırıyorlar.

Cemil Meriç'in "hür tefekkürün kalesi" diye tanımladığı, güncel edebiyatı takip etmek, edebiyat dünyasının tüm renklerini, eğilimlerini teneffüs edebilmek için çok önemli bir misyon üstlenen dergiler, özellikle yazmaya yeni başlayan gençler için de bir ocak niteliğindedir. Bu nedenle Sultangazi Yazı Akademisi öğrencilerinin dergileri yakından tanınması ve takip etmesine imkan sağlaması için Uluslararası Dergi Fuarına bir gezi düzenlendi. Öğrenciler bu gezi sayesinde yerli ve yabancı birçok dergiyi inceleme imkanı bulmanın yanında dergilerde yazan farklı şair ve yazarlarla da tanışma fırsatı yakaladılar.

Akademi Öğrencileri Ulusal Dergilerde Boy Gösteriyor

Ülkemizin önemli şair ve yazarlarının yer aldığı edebiyatımızın önde gelen dergilerinde yazı ve şiirleri yayınlanan Sultangazi Yazı Akademisinin genç kalemleri, neden “ümitvar” olmamız gerektiğini de gözler önüne seriyor.

Gençlerin okuma, düşünme ve yazma becerilerini geliştirmeyi hedefleyen, Sultangazili genç şair ve yazar adaylarını Türk Edebiyatına kazandırma misyonuyla yola çıkan Sultangazi Yazı Akademisi, bu misyonu yerine getireceğinin işaretlerini henüz üçüncü yılında vermeye başladı.

Akademinin genç kalemleri arasında yer alan bir çok isim şimdiden ülkemizin önemli ulusal edebiyat dergilerinde şiir ve yazılarıyla boy göstermeye başladılar. Sultangazi Belediye Başkanı Av. Abdurrahman Dursun'un akademinin ikinci yılında yaptığı konuşmada dile getirdiği “Bu gençlerimiz zamanla Sultangazi sınırlarından taşacak, bir gün inşallah Türkiye'nin tanıdığı, tanıyacağı yazar ve dü-

şünce insanları olacaklar.” sözleri doğrultusunda önemli bir adım olan bu gelişme son derece sevindirici.

Gençlerin kısa zamanda aldıkları yolu ve akademinin gençlere katkısını somut bir şekilde yansıtan, kültür ve edebiyatımız için bir umut kaynağı sayılabilecek bu durum, akademi gibi kalıcı ve nitelikli projelerin ve bu projeleri desteklemenin önemini de ortaya koyuyor.

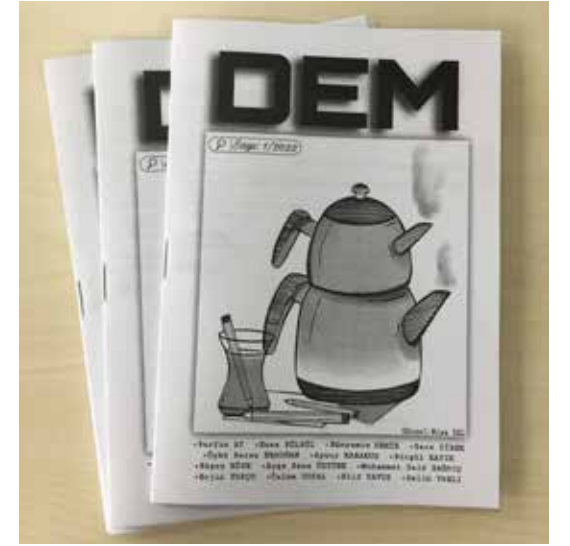
Henüz lise yıllarında, ülkemizin önemli şair ve yazarlarının yer aldığı edebiyatımızın önde gelen dergilerinden Siar ve Aydos'ta yazı ve şiirleri yayınlanan Sultangazi Yazı Akademisinin genç kalemleri, neden “ümitvar” olmamız gerektiğini de gözler önüne seriyor.

Akademi Öğrencilerinden İki Fanzin Birden

Üçüncü yılını geride bırakan Sultangazi Yazı Akademisinde öğrencilerin yazı ve şiirlerinin çizgisi de her geçen gün yükselmeye devam ediyor. Henüz lise yıllarında şair ve yazarlarla yazdıkları metinler üzerinde tartışma imkanı bulan, usta çırak ilişkisi içinde yazmaya dair kıymetli bilgiler edinerek, bir anlamda canlı bir edebiyat topluluğu içerisinde yer alan öğrenciler, artık kendi dergilerini çıkarma yolunda adımlar atmaya da başladılar.

Genel olarak yazarlığın ilk yıllarında ve bir çok yazarın biyografisinde önemli yer tutan bir yayın olan fanzin, Sultangazi Yazı Akademisi öğrencilerinin de yazı maceralarının ilk basamağı oldu. Geçtiğimiz yıllarda eğitimci şair ve yazarların desteği ve yönlendirmeleriyle çıkardıkları fanzinlerden sonra öğrenciler bu yıl ilk kez her aşaması kendileri tarafından yürütülen fanzinler çıkardılar. Eğitimci şair ve yazarlar için de sürpriz olan, heyecan ve sevinçle karşılanan bu gelişme de gösteriyor ki akademinin genç kalemleri bu yolda oldukça kararlı ve azimliler.

İki ayrı öğrenci grubu tarafından Dem ve Kuzgun isimleriyle çıkarılan iki ayrı fanzin, hem eğitimci şair ve yazarlar, okuyucular tarafından büyük bir beğeni topladı. İsim seçiminden kapak tasarımına, yazı ve şiirlerin seçiminden gösterilen titizlik ve özene iyi hazırlanmış ve kotarılmış olduğu her halinden

belli olan fanzinlerin, daha da gelişerek yayınlanmaya devam etmesi bekleniyor.

Yazarlık Yolunda Bir Ocak Olarak Atölyeler

BİRGÜL KAYIK

Atölyede zaman zaman aniden yazı yazmamızı isterdi hocamız. Ne yapacağımızı bilemezdik bir an ama o atmosferin verdiği ilhamla bir bakardık ki ortaya çok güzel işler çıkarmışız. Bazen de çok kıymetli kişilerle bir arada olur, onlardan tavsiyeler alırdık.

Bir şiir, bir makale, bir deneme ya da bir hikaye... Yazmaya değer ne çok tür var değil mi? Hepsinin de kendine göre güzelliği var. Ama onun yanında zorlukları da...

Biz canlılar; belki hayatımızda olup bitenleri, belki hissettiklerimizi belki de hayal ettiklerimizi bir şekilde aktarmak isteriz birilerine. “Biz canlılar” dedim çünkü bazen bir çiçek de şiir yazar yapraklarıyla, kokusuyla. Neticede hepimizin içinde tutamadıkları; aktarmak, konuşmak istedikleri var. İşte edebiyat bu konuda en büyük limanımız oluyor. Yazmak, anlatmak, sahnelemek ... Hepsi de edebi birer yol; ilham ister, kalp ister, duygu ister ancak bir o kadar da ince ustalık, emek ister.

Şimdi bunca şeyi söyledikten sonra yazma

yolunda bir ocak olarak niteleyebileceğimiz atölyelerden bahsetmek istiyorum. Birçok usta insanın eğitim verdiği bu kurumlar, yazmayı bir amaç edinmiş insanlara ışık tutmak için varlar. Bazen bir hikayenin giriş bölümünde düzenleme yapmak, bazen bir makaleyi samimi bir dille tekrar yazmak, bazen de bir şiire başlık bulmak için.. Farklı insanlarla beraber çıkılan bu yolda pes etmeyenlerle pek eğlenceli bir yolculuk sürer. Deneyimler paylaşılır, fikir alış veriş yapılır. Bazen tam tersi de olabilir. Can alıcı eleştiriler gelebilir. Ancak bu yazıların kalıbını belli etmekte çok önemli bir unsurdur. Çünkü eleştirilerle birlikte yazılar düzenlenir ve okuyucuya sunmaya hazır hale getirilir.

Belki usta yazarlarımızın kadar kıymetli bir örnek olmayacak ama ben de naçizane kendi deneyimlerimden bahsetmek isterim. Ben de böyle bir atölyeye kayıt olmuşum ve hâli hazırda zevkle devam ediyorum. Soğuk bir kışı günü afişini görmüştüm atölyenin, ilgimi çekmişti. Bir hevesle kayıt oldum. Yanımda üç arkadaşla beraber. Ancak onlar daha yolun başında geri çekildiler. Yola tek başıma devam ettim. Ama bu yol zaten pes etmeyenlerle gidilebilir ancak. Aslında ilk başlarda istikrarla gittiğim söylenemez. Ama Hüseyin hocamın şu sözü ve uyarısı ön yargılarımı kırıp beni kendime getirmişti: “Birçoğunuz ilham gelmiyor, yazamıyorum diyorsunuz. İlham beklenmez, peşinden gidilir. İlham atölyede gençler!” Atölyeye devam ettim. Farklı insanlarla bir arada oldum, onlarla aynı dizinin içinde kayboldum. Beraber nice eleştiriler yaptık. Yazılar yazdık. Hatta kendi çapımızda ufak bir fanzin de çıkardık. Fanzin çıkarırken çok heyecanlıydık. Neticede bu bizim kendi ayaklarımızın üzerinde durduğumuzun göstergesiydi. Yazılarımızı topladık, derledik ve basımını da yaptık. Bu çok gurur verici bir şeydi.

Atölyede zaman zaman aniden yazı yazmamızı isterdi hocamız. Ne yapacağımızı bilemezdik bir an ama o atmosferin verdiği ilhamla bir bakardık ki ortaya çok güzel işler çıkarmışız. Bazen de çok kıymetli kişilerle bir arada olur, onlardan tavsiyeler alırdık.

Kıymetli yazarımız Yıldız Ramazanoğlu da bir gün uğramıştı atölyemize, bizlere yazarlık hakkında çok güzel bilgiler vermişti. O gelmeden son kitabı “Cam Kenarı”nı okumuştuk. Kitaptaki bir bölüm beni çok etkilemişti; üstelik bu konuyla da ilgili. Usta hikayeci, kendisi de deneyimlemiş olacak ki bir hikaye karakteri üzerinden bizlere yazı atölyeleri hakkında düşüncesini şu sözlerle aktarmıştı:

“Atölyenin son günü önemli yazarların katıldığı paneldeki konuşmalar hücum etti aklıma. Karmaşık öneriler. Kimsenin tecrübesi ötekine benzemiyor. Kimi sabahın beşinde başlıyor yazmaya, kimine sadece geceleri geliyor ilham. Bazıları başlayınca elli sayfa yazıyor, bazısı bir haftada sadece bir sayfa. Atölyenin yumuşak bir yanı var ki bütün yazma sırları ifşa ediliyor...” Evet, belki de anlattıklarımın özeti.

Atölyem hakkında daha nice şey söyleyebilirim. Bizi daha nice maceralara sürükleyecek gibi duruyor. Heyecanla bekleyeceğim. Ama yaşayarak anlaşılması gereken şeyler de var. Benim Hayatımda yer alan “iyi ki”lerimden biri olduğu aşikâr. Daha yolun başındayız ama nice seneler bu yola devam etmek asıl gayemiz. Hayat ne getirir bilemeyiz ama atölyenin bana ilham getirdiği kesin.

İşte dostlar, hislerimin ruhunu böylece döküm kelimelere. Zira hislerimizi içimizde tutarsak yaraya dönüşür belki. Bırakalım da asıl ‘yara’ yani kelimeler dokunsun biraz da hayatımıza.

Veda Yazısı

ONUR YÖRÜK

Bir yıllık bu yolculuğun ne yazık ki sonuna geldik. Dünyanın en güzel ve en keyifli yolculuğuydu. Sevdim, çok sevdim her saniyesini. Verdiği hediyeleri, bana kattıklarını çok sevdim. Pırlanta gibi bir hocayla ve insanlarla tanıştım. Ayrıntıların farkına vardım. “Yazdıkça yazdım, yazdıkça güzelleştim”. Gerçek arkadaşlık nedir? Peki ya kral bir hoca nasıl olur, orada öğrendim.

İyilik nedir? Nasıl yapılır? Nasıl iyileşebilir bu dünya? Orada öğrendim.

İlk haftalar ayaklarım geri geri giderdi. Ama sonra, alıştım. Koşa koşa, hatta uça uça gider oldum. Bugün, uzun süre sonra ilk defa ayaklarım geri geri gitti. Çünkü bilmiyordum, bu üzüntüyü kaldırıp gidebilir miydim?

Kurs dışındaki hayat zordu; kalp ve hayal kırıklıkları, acılar, çılgınlıklar, haykırışlar... Ama bizim kaçabileceğimiz dostlarımız ve hocam dediğimiz bir babamız vardı. Hafta sonunun gelmesini ipele çekerdik. İzin vermezdik kötü şeylerin oraya girmesine. Yazarak içimizi dö-küp rahatladık.

Dostluklar kardeşliğe, kardeşlik kardeşlikten öteye dönüştü. Bizim neredeyse hiç fotoğrafımız yok. İçimizden birisi ölse bir fotoğrafına bakıp ağlayamayız çünkü bizim fotoğraf yerine anılarımız var. Gerçek dostların fotoğrafı

olmaz, anıları olur. Yazdıklarımızı ailemize değil birbirimize ve hocamıza okuduk. Evdeki huzuru orada da bulduk. Kavga da ettik elbet, sonuçta tuzumuz biberimiz. Ama şu an anladık ki 2 günlük dünya için hiç değmez. Bak! Akademi bitti, ayrılıyoruz 3 aycık. Ama o 3 ay, bize 3 yıl! Değer miydi cidden kalp kırmaya?

Gönül isterdi ki hiç ayrılmayalım. Bizi ayıran kader utansın. Daha yazamadığım çok şey var. Öve öve bitiremiyorum fakat artık kelimeler dayanmıyor.

Bağımlılık yaptı akademi hepimizde. Seneye kesinlikle tekrar geleceğiz, ölene kadar geleceğiz. Bizi ancak kara toprak ayırabilir. Özleyeceğim gelirkenki o heyecanı, dersten önce kapıda şarkı söylemenin sevincini, okuma sırasının bana gelmesinin sabırsızlığını...

Seneye tekrar aynı sıralarda, hocamla ve arkadaşlarımızla buluşabilmek dileği ile.

Yazı akademisinin olduğunu duyuran Yalçın hocama, bize hoca değil baba olan Hüseyin hocama, akademinin kurulmasına katkılarından dolayı Anadolu Yazarlar Birliği'ne ve Sultangazi Belediye Başkanı Av. Abdurrahman Dursun'a sonsuz kez teşekkür ederim.

Ve şimdi, acaba ağlatacak derecede mi yazmışım diye etrafıma bakacağım...

Çirkin bir ördek sansınlar

BERFİN AY

Bir şişeye sığdır evimizi
Sinekler çalsın kemanı
Parmak ucunda dinleyelim

Bir mantarın altına kur
Ne mis kokar başımız
Ne de yeşil dokunur elimize

Bir yuvaya konalım
En yorgun otlardan yapılsın
Dilsiz bir serçe kanatlasın bizi

Bir bir Kömüre çal saçlarını
Çirkin bir ördek sansınlar
Yıllarca ayırsınlar bizi

Bir adamın burun kemiğinden
El ele kayalım toprak yollara
Yok sansınlar bizi...

Emiliano

ARZUCAN ADEL KUTLU

Kapat kalbinin kapılarını Emiliano
İnsanlar izin almadan içeri giriyorlar
Ellerinde muştalar ve en keskin bıçaklar
Seni en derininden kesmeye geliyorlar

Derin bir nefes çek içine Emiliano
Kırmızı güller daha bu sabah açtı
Dünyanın oksijeni ile buluşuyor kokuları
Ve şimdi senin ciğerlerinde ayrılıyorlar

Aç gözlerini Emiliano
Gör tüm bu güzellikleri
Duy bir bülbülün ötüşünü
Hisset bir kedinin tüylerini

Ve şimdi otur Emiliano
Şiirler oku bana
Cevap ver tüm sorularım
Eskisi gibi dualar et Tanrı'ya

Ah hep ismini sayıklarım Emiliano
Toprağında açan papatyaları koparırım
Artık her şey bitmişken bu asırda
Beyaz güvercinlerin arasında seni ararım

sokak

SILA NAZ ATLAS

Arsız akan su
Kedilerin muhtaç olma eylemi
Gece vardiyasında çöpçüler
Çorba kokusuna hasrettirler

Amansız bir kara büyü
Gizemini sokaklara salmış sis yığını
Geveze hikayelerin diline düşmüş
İssiz sokakların adamı
Esir kalmış bu dizelerde

Hayatsız hayatlar sahibi
Kendini bize tanı, ismin neydi?
Bağırdı tüneldeki dilenci
Sokak, sokak ve sokak...

DoReMi

ÖYKÜ BEREN

bir düzine laleyle
sarıldı şehrin kasveti
serpildi kucak dolusu yaprakları
satırlar a

ra

sı

na

birbirine dolanmış parmaklar
bulaştı yabancı
bir notaya

kuru birkaç dize
dö

kül

dü

do re mi

katleden sabahın alarmı ertelendi
biten rüyalara yetişemedi hızır
kelimelerin hür boşandığı asırda
tartısında alaycı sırtıma şairin
doğunun yörüngesi üç avuç topraktı
doğdum maviler siyaha çalınmış dendi
mahşer koktukça salındı gözler müzesi
vakit sabahtan öcülerle kaçtığında

gecelerden biriktirdi karamsar ordu
şarapnel parçalarıyla kaçtığım reklam
davete icabet etti nefsi kabardı
ıslah et yolunda olmayanı erguvan
ki sen severdin kaçtığım o sabahları

göğün katlanıp elden ele kullanıldı
tenha soğuklar işler demirden kana
acı geçti hâlâ yaradana mahcubum
elinde masumiyet vardı o da kovuldu
heves kanatları çırpır oysa ölü kuş
sana sırrını dönene kanma erguvan

gölerek doğdu özendiğiniz intizam
ağladın doğdum ilelebet susmaya ben
gelmek için gitmezdi şiir bilirdim
yine uyandın o hiç bitmeyecek güne
diri hücre ölü atlar benzer kargaşa
duyma alarmın o tınısını erguvan
gülmeden uyanma son sabaha

Tek Yönlü Bilet

SÜMEYYE KORKMAZ

Küçük bir şehrin büyük bir kasabasında öğlen saatleriydi. Çarşı kalabalıktı. Herkes bir telaş içerisindeydi.

Manav Kamil, kasabanın doktoru Hacer Hanıma elma tartıyordu.

Bakkal Remzi çocuklara para üstü yerine sakız veriyordu yine.

Fatma Teyze elinde birkaç poşetle hızlı hızlı evine yürüyordu. Evde yemek yoktu. Kenarda birkaç genç kız sohbete dalmıştı. Aralarından biri heyecanla bir şeyler anlatıyor, diğerleri de sessizce gülüyordu. Eve geç kalıyorlardı ama farkında bile değillerdi.

Kasap Şükrü ağır ağır önündeki etleri keserken bir taraftan da kedilere karşı kapıyı gözliyordu. Her gün aynı işi yapmanın verdiği bıkkınlık okunuyordu yüzünden.

Küçük bir çocuk ağlayarak annesinin eline asılmış, çekiliyordu. Annesi bir yandan onu susturmaya çalışıyor öte yandan da etrafa göz gezdirerek neler alması gerektiğini düşünüyordu.

Tekir kedi, kasabın kapısının önüne gizlenmiş, bir parça et kapıp kaçmak için fırsat kolluyordu.

O sırada cami hoparlöründen hışırtılar geldi. Birkaç kişi o tarafa dönüp baktı; ardından dikkatlerini tekrar işlerine verdiler. Biraz sonra imamın sela okuyan sesi duyuldu. Bu defa herkes durmuştu.

Hacer Hanım kendisine uzatılan elma poşetini almamıştı.

Bakkal Remzi çocuklarla uğraşmayı bırakmıştı.

Fatma Teyze aceleci adımlarını durdurmuş, evdeki olmayan yemeği unutmuştu. Sohbet eden kızlar gülmeyi bırakmış, konuşan arkadaşlarını telaşa susturmuşlardı. Kasabın bıçağı havada kalmış, kapı da sıkıntısı da aklından uçup gitmişti.

Küçük çocuğun annesi tüm dikkati ile imamın sesine odaklanmış, çocuğun ağladığını unutmuştu.

Çarşı sessizliğe gömülmüştü. Herkes selanın sonunda söylenecek olan ismi bekliyordu. Yakınlarından birinin ismini duyma korkusu bir ateş düşürmüştü içlerine. İmam okudu, okudu... Ateş büyüdü. Birkaç saniyeliğine yamadık bir yer kalmadı. İmam söyledi tanımadıkları merhumun adını. Ateş yok oldu gitti. İz bırakmadan... Hepsi farkında bile olmadan derin bir nefes çekti içine.

Kasap gelen tıkırtı ile kapıya baktı. Tekir kedi, eti kapıp kaçmıştı...

Nereye?

ÖZLEM TOZAL

Yabancı olduğum bir yerde açtım bu sabah gözlerimi. Yastık ve yorgandan ziyade odaya dolan hava bile tanıdık değil. Aynadaki yansımama bile bu denli uzakken neyi arıyorum ki... En son ucuz bir yolda yürüyordum -yazım hatası yok-. Burada adımlar atmak için hiçbir masraf etmedim.

Yolun başlarında cebimde iki kâğıt paradan başka bir şey yoktu hala iç içe duruyorlar sol elimi ısıtan küçük bez parçasında. Dünyanın üzerime giydirdiği, rengi küçükken bakkaldan aldığım kolalı yumuşak şekerlere benzeyen pantolonun sol cebinden bir şey çıkmadı. Duygularımı ve düşüncelerimi çok israf ettim -israf ettim diyorum çünkü eğer biraz tutumlu olsaydım bugüne de bir şeyler kalmış olurdu-. Tutumlu ve çatlamış ellerim tüm bunları savunurken gözlerim yalnızca şahitlik etti.

Neyi aradığımı ya da nereye gittiğini bilmeden yürümek daha zormuş onu anlıyorum rüzgâr saçlarımı yalayıp geçerken. Gördüğüm her şeye çok anlam yüklesem başım ağrıyor hiçbir şey düşünmeden yürüsem "Acaba aradığım şey bu muydu?" diyerek kendi kendimi yiyorum.

Yolun bir kenarına işleyen eşsiz muskat kokusu kafamı kaldırmama bile gerek kalmadan bir aktarın önünden geçtiğimi anlatıyordu. Bu kokulu yeri arımda bırakarak karşı kaldırımın kenarında tel örgüler olduğunu gördüm ve adımlarımı

yavaşlattım...

Küçükken olduğu gibi parmaklarımı örgüye yerleştirip ilerledim. Elim bir aşağı bir yukarı giderken bu dokunuş beni annemin sözlerine götürdü; "Tozlu hep oralar dokunma, ellerin kirlenmesin." Anneciğim, şimdilerde yine en çok ellerim kirleniyor ama dokunduğum yerler değil dokunamadığım her şey is bırakıyor avuçlarıma.

Biten kaldırımla birlikte kendimi arabaların hızla geçtiği bir anayolda buluyorum. "Uzun zebra şeritler" olarak öğretilen yaya geçidini göremeyince anlıyorum yürümemin doğru olmadığı yerlere sapmışım. Ucuz yoluma, parmak uçlarımdan kir, adımlarımdan yanlışlar bulaşmıştı.

Ucuzluğun dahi bedelini bu kadar pahalı ödediğim adımlarım yavaşlarken gök yüzü kendini güneşin gelişine hazırlıyordu. Bulutlar şeffaflaşmış, ufak ufak süzülüyorlar başımın üstünde. Hiçbir yükleri yok gibi duruyorlar -sanırım bugün yağmur yağmayacak-.

Turuncu ışıklar saç tellerime dolanırken ellerim montumun cebine gitti. Geçen yıl bir aylık maaşımı verdiğim telefonum kendi varlığını bana hissettirmeden serilmişti yerine. Bunca saattir hiç çalmamasından dolayı şarjımın bittiği ihtimali geldi aklıma. Ta ki dokunduğumda ekranın parlamasıyla anladım kimsenin aklına gelmediğimi.

Yürüdüğüm yolun sıfatları artmıştı; ucuz, kirli, yanlış ve yalnız bir yoldu artık.

Nereye gittiğimi bilmeden devam ediyorum ilerlemeye. Üstümde bir borç var gibi. Alacaklıyı bulduğum zaman kesilecek adımlarım.

Kömür Rengi Bir Saat

ALEYNA YİĞİT

İyi giyimli, genç bir adam sakince bir saat dükkanına girdi. İhtiyar ve çelimsiz dükkan sahibi "buyurun" diyerek, genç adamla ilgilenmeye başladı. Genç adam ihtiyarı iyice süzdükten sonra:

Ben, kapkara bir saat istiyorum, dedi.

İhtiyar biraz düşünüp:

Beyaz renkli saatlerimiz şu zamanlarda çok satılıyor, dilerseniz onlardan getireyim, dedi emin bir tavırla.

Genç adam dükkâna iyice baktı; her yer beyaz ve renkli saatlerle doluydu:

İnsanlar kendilerini renkli göstermeyi çok seviyorlar ve istiyorlar ama içlerindeki karanlığı görmüyorlar. Sizce de öyle değil mi?

İhtiyar ne söyleyeceğini bilememişti ama birden gözleri üzüntüyle açıldı ve:

Evet, öyle... Gösterdikleri renkleri bir za-

man sonra içlerindeki karanlık emiyor. Böylece insan gerçekliğine ulaşıyor.

Genç adam ihtiyarın sözlerini beğenmişti. Birbirlerine derin anlamlı gözlerle bakıyorlardı. Bir anlığına uçup gitmişlerdi ancak uzun bir zaman sonra kendilerine gelmişlerdi. Genç adam derin nefes alarak:

Artık saatimi alabilir miyim? Dedi.

İhtiyar kafasını sallayarak dükkândan çıktı, genç adam "nereye gidiyorsunuz?" diye seslendi. İhtiyar "evime" dedi.

Genç adam sabırlıydı biraz bekledikten sonra ihtiyar gelmişti. Elinde kömür rengi bir saat ile:

Buyurun bu benim saatimdi, artık sizin.

Genç adam şaşırды ama karşı çıkmadı. Saati alarak ihtiyara tebessüm etti. Sonra renkli ve sahte dünyaya geri döndü.

Güvercin Ağaç Olabilir mi?

LÜTFİYE YILDIRIM

Güvercin, dalın üzerinde puslu havanın örttüğü gövdesini ileri geri sallıyordu. Pus, bakışının keskinliğine yavaş yavaş perde gibi inmişti. Gözlerini manzaradan ayırmak zorunda kaldı. Etrafına bakındı, görülecek bir şey yoktu ona yakın olan, üzerinde bulunduğu bu ağacın dışında. Bir müddet ağaca baktı, dallarına, gövdesine, yapraklarına, boyuna iyice baktı, sonra içinden “Bu ağaçta görülecek ne var ki?” diye düşünürken zihninde bir takım sorular uyanmaya başladı.

Ağacın açık ve meydanda kalan iri bir gövdesi, göğe yönelmiş gür ve uzun dalları, yemyeşil yaprakları vardı. Basitlik ve sadelik üzerine kurulmuş hoş bir görünüm. Güvercinin zihninin yoğunlaştığı nokta tam olarak burasıydı, basitlik. Bu ağacın varlığının oluş şekliydi. Güvercinin niyeti manzarayı seyretmekti fakat kendini içinde bulduğu bu durum, git-tikçe ilginçleşmeye başlamıştı.

“Ağaç gibi hareket etmeden gövdemi sabit tutmaya ne kadar süre dayanabilirdim?”, “Kollarımı, tanıdığım tanımadığım herkese, her canlıya onun gibi açabilir miydim?”, “Var olmak için hem toprağa kök salmayı hem göğe kollarımı açmayı başarabilir miydim?” gibi sorular güvercinin zihnini çoktan kurcalamaya başlamıştı. Ağaç, yeryüzünün yemyeşil bayrağı, onu çağırıyordu ve onu basit dünyasına çekiyordu. Güvercinin ağaca olan hayranlığı, onun hakkında düşüncelere daldıkça artmaya başlamıştı. “Ağaç olmakla güvercin olmak arasındaki fark neydi, fark varsa bu gerçek bir fark mıydı ve güvercinler de ağaç olabilir miydi?” sorusuyla artık olmanın ve varoluşun gayesine doğru bir yolculuğa çıkmıştı.

Güvercin, ağaç olmanın tüm inceliklerine dair düşünceler ve hayaller arasında dolaş-

maya başladı; ağaç olmak, kimine sessiz bir arkadaş, kimine şahit, kimine yuva, kimine rızık, kimine sert, kimine sıcak, kimine sır, kimine âşikâr, kimine kül, kimine misk-i amber olmanın ve çok daha fazlası sayılacak hâlin adıydı. En önemlisi de bu hâlleri sorgusuz sualsiz kabullenişin ta kendisiydi. Güvercin bu düşüncelerin uyandırdığı ruhî hâlde kendini azat ediyordu, süzülüyordu göklerin özgürlüğe açılan mavisinden. Hürriyeti bağlandığı bu ağaçta buluyordu. O artık tohum saçmayan hayallerle kaplı göklerin esiri değildi. Esaretten kurtuluş hakkı herkes içindi. Ne suçlusu ne masumu ne de yargıcı değildi bu hayatın. Alacaklısı da değildi. Kimdi karşısına çıkanlar, kimlerdendi, neydi, ne değildi, bunlara aldırmanın ve bilmenin faydası yok, anlamıştı. Büyük bir arzuyla artık ağaç olmak istiyordu. Bu isteği kanatlarına asla ihanet değildi; o, sadece kendi varoluşuna yeni anlamlar, yeni gayeler yüklemenin bir yolunu bulmuştu.

Güvercin bu kendinden geçiş halinden sıyrılmak isteğiyle bakışlarını etrafında gezdirdi. Havadaki pus perdesi kalkmış, her şey âşikâr olmuştu ve bakışlarına netlik gelmişti. O ân dalında bulunduğu ağaca bir kez daha bakmak istemişti. Fakat o da neydi, ağaç yoktu? Kendisine doğrulttu bakışlarını ve o anda büyük bir hayretin esiri olmaktan kendini alamadı. Evet, o bir ağaç olmuştu. Olan her zaman olduğu gibi oluvermişti. Bu nasıl olmuştu, diye sormak aklına gelmişti elbet fakat aranacak sebepler ve ilk bakışta mantıklı gelecek akıl yürütmelerle uğraşmak istemedi. Güvercin kendisini ağaç olmanın coşkusuna kaptırmaya hazırdı.

Önünde kutsal kabul edileceği yeni bir görev vardı. Daralmış göğüslere üflenecek nefes için güneş, rüzgâr, toprak ve suyla kuvvetli bağ kurmalıydı. O artık bir ağaçtı. Dallar uzamalıydı gövdesinde; ruhunu sıkıca sarıp nefes aldırmanın sorguların, eleştirilerin içinden. Sonra huzur ve hüznü dolu yapraklar fışkırmalıydı tam mevsiminde ve etrafına tohum saçan, onu ötele- rin ötesine taşıracak umut dolu çiçekler bırakmalıydı görenlerin gözlerine, düşkünlerin bağrına.

O Gün

BÜŞRA KÖSE

“Beni en güzel günümde
Sebepsiz bir keder alır.
Bütün ömrümün beynimde
Acı bir tortusu kalır.”

Doğum günüm. Her sene iple çektığım gün. Her sene bitmesi için elimden geleni yaptığım o gün. Tüm duyguları tattığım acı gün...

Sevildiğimi en çok hissettiğimden mi, değerimi insanların davranışlarına bağladığımdan mı, ertesi gün el üstünden yere düşeceğimi bildiğimden midir bu hüznüm? Belki bir türlü dolduramadığım o koca boşluğun yıl dönümü olduğundan. Belki de herkes gibi yıl boyunca zırhımı giyemediğimden... Çünkü bilirim ki insanların dillerinin namlusundan çıkan hiçbir kurşuna bu zırhlar engel olamaz ve bir günlük iyilik tüm yıl yaşananları affettiremez. Tüm yıl önümden alınıp aç kaldığım o sevinçlerin hepsine o gün bir anda doymak pek mümkün değil.

Garip gelir siyahtan pembeye geçiş, alışmak-

ta güçlük çekerim. Mesela yanımdan geçmek için elinden geleni yapanlar, o gün gelince etrafımda dönmeye başlar ve benim hakkımda hiçbir şey bilmeyenler bir anda arkadaşım olur. Tüm bu hayat karmaşasından sonra bir günlük cennet ağır gelir.

Mutlu olmam gerektiğini bildiğimden olmalı ki bütün hüznün dolu anılar dostum olur. İlk kez sır vermesini istemem bir dostumun. Sadece yalnız olmak isterim. Sade ve yalın...

Ve ben pişman olurum o günün geldiğine. Işıklar kapatılır ve kendimi ararım en olmadık yerlerde. Pastadaki mumlarla birlikte içimdeki ışıklar da söner bir bir. Oluşan kara bulutların arasında kaybolur hayallerim. Ve gitmek isterim onlarla, çok uzaklara...

Yaklaştım, bir kaç adım daha attım, yumdum gözlerimi
bir kaç saniye sonra gözlerimi araladım,
parlaklığı sönmüş yıldızları ve Mars'ı görebiliyordum.

Gerçek-Hayal

ELİF YAVUZ

Kabuk bağlamış bir yarayı öpmekti tüm vedalarım. Üzerine su dökemeyeceğim o hatıralar... Sevincim, üzüntüm, kırgınlığım bir yana, ya dolduramadığım o boşluk hissi... Zahmetini bozamayacak olsa dikişlerim göze alır mıydı patlamayı?

Düşünüp durdum tüm gece. Kim katlanırdı bu acıya. Acı hafif geliyordu bedenime ya da sandığım acıydı ama yaşadığımdan farklı. Tüm bu sorulara yanıt ararken bedenim sinyal vermesine uyarıyordu beni, fazla uyumuştum. Sahi uyumak da denmezdi buna.

Bedenimi bir minbere seriyorum ve bir çarşaf gibi tekrar katlanıp dolabıma giriyorum. Naf-talinde almıyor bünyem artık, istemiyorum. Yaza geliyor tüm bakışlarım ama kışın ortasındayım. Öylece doğruldum aynanın karşısında ve şunları söyledim karşımda ki yansıma: Midem almıyor ama açım yine de.

Kül olacak kalbimi üflüyorum. Zamanını bekliyorum ama zamanım eksiliyor. Yaşıyor bedenim ama evcilik oynuyor zihnim benimle.

Aynaya daha çok yaklaşmamı söylüyordu içimdeki bir ses daha net görmeliydim ki kendimin farkına varayım. Yaklaştım, bir kaç adım daha attım, yumdum gözlerimi bir kaç saniye sonra gözlerimi araladım, parlaklığı sönmüş yıldızları ve Mars'ı görebiliyordum. Gözlerimi tam olarak açmaya karar verdiğimde odamın tavanı olduğunu anladım.

karların fırtınası

EMİRHAN VARDAR

bu gece yoğun bir kar lütfedildi
sağanaklar
yanında sancıları da getirdi
toprağın altında
terk edilmiş ruhların titreyen kemik çıtırtısı
bembeyaz uyanacak sabaha
karmaşık hislerin kararmış ideası
bu gece
derin bir aşk ziyaret etti dışlanmış kalbimi

kara meleği karların
hiç gitmeyecekmiş gibi alacaklı
ve bir an dile gelmez duygularım
kapımın önündekiler gibi sağanaktı
bu gece sessiz bir inilti
ağlayan kalbimin masum karları öldürmesi
an meselesiydi her şey gibi
bu gece her şey sevgiye ihanet etti

bu yıl
getirdi somut bir hayal kırıklığı
takvimlerin armağanı
hediyeler çöplüğünde
paketi yırtılmış bembeyaz bir sevda hırkası
baştan başa yamalı
layık bulamadım üstüme geçirmeye benliğimi
oysa çok üşümüştü aşk şimdi
donuyordu acı soğukta son gecede
karların kumaşıyla titreyen bu aşkın terzisi

yerini çaldı bulutların
hüzün hasret evham ve intihar hevesi
yorulunca nur yüzlü taneler de
duygular karların aklını çeldi
bu gece hasret yağacak sabaha kadar
son seferiymiş gibi
bir daha gökyüzünü ziyaret etmeyecek bulutlar
gökyüzü çoktan gitti

bu sabah son bulacak gurbet
yanına aldı beni karların fırtınası
rüzgarla beraber sürükleneceğiz
üşürse diye gönlüm onu geride bıraktım
arınacağım duygulardan güneş doğmadan
özleminden ve soğuktan
sırtımda olur da üşürsem diye
saçlarından örülmüş kara bir sevda hırkası

bu gece üşüyeceğim sadece
duyduğum tek ses
ruhların ağlaması
gördüğüm tablo gözlerinden de beter
görememek seni
yıkıcı his yakıcı hayal
en büyük kabusudur bilinçaltımın
bu gece hasret sabaha kadar
bütün bir gökyüzü yağacak üstüme kar
bu çok yoğun bir sağanak
müthiş bir acı

Sizi Sevmiş miydim?

GÜLSÜM ÖZYEŞİL

bakar mısınız bayan
bu masumiyet sizin mi
tanıdık biri gibi davranıyorsunuz yağmurlara
sevinçleriniz cumhuriyet
dalgınlığınızsa osmanlı
sizi daha önce hiç sevmiş miydim

biraz önce göğe bakmış gibi her haliniz
teninizde büyük bir güzelliğin yaz çıkartması
bunca çocuk bunca siyahlık içinde
her aşkta eğilip gözlerinizden mi öptüler ki
bedeninizin okulunda dudaklarınız hep yıldızlı pekiyi

gölgeli bir hüznle bakıyorsunuz insanlara
eylül desem değil nisan desem hiç
bir ikindi gibi ikircikli
babadan kalma sanki bu kahkahanız
sizi daha önce hiç sevmiş miydim

çoluk çocuğa karışmış korkular
gözlerinden okunur kadınların sizin de öyle mi
biraz yaklaşın lütfen
aman allahım yalnızlığınız ne büyük ve de görkemli
hayatınıza sultan süleyman olmalı
ister ferhat ister mecnun fark etmez
bana bir emir verin
sizi nasıl sevmemi istersiniz

tuhaf sözcüklerle iyi şeyler duydum hakkınızda
adres teslimiymiş bakışlarınız
dili geçmiş korku zamanları
ağzınızda bir tövbeler ordusuyla
kaçamak yanıtlar veriyormuşsunuz tanrıya
canımın içi dermişsiniz dostlarınıza örneğin

bir gün konuşmak istedim sizinle
ama hayırsız utanma duygusu
gizlenmeleri küçümseyen bir yerden
daha yeni karışmıştınız hayata
hatta yakanızda bir gölge izi de vardı
sonra baktım ki bakışlarınız kırık
eski bir aşkla dolusunuz hâlâ
sizi daha önce hiç sevmiş miydim

hülyâ

LÜTFİYE YILDIRIM

Elleriyle koymuş gibi bilir,
İçine sızmış saatlerin düşüncesini
Mevsim normallerinin dışında doğan
Sevdiğimiz her şeyin durduğu yerde
Göçebe hasletiyile geçirdiğimiz günler,
Ardımızda uçan kuşlar
Gönül aynası kavuşmayla ıraksar
Ay'a bakıp "ahh!" çekeriz kuyulardan
Üflendi ılık rüzgar toprağımıza
Bir esinti harlar diğeri söndürür küllerimizi
Dört nala koşturduğumuz ocakta
Yolda olmaktır tesellimiz büyüdüğçe
Yatağında gövdesiz duran
Toprak kokulu uykumuzda

muamma

RÜMEYSA YILDIRIM

Yüzünü görebildim...
Kalbindeki sevda yelleri,
Gözlerinden masum bir bakışla ortaya çıkıyor.
Yüzün solgun, yüreğin sevdadan yana incinmiş.
Kafkas dağlarında bir kış mevsimi şimdi yüreğin
Umutsuzlukla kaplı bakışların.
değil gece gibi
Bir ölünün toprak altındaki evi gibi gözlerin
Soğuk, karanlık, sessiz...
En çok da terk edilmiş

Yüzünü görebildim
Sende varsa bir ben, onu görmedim...

çatışma günlüğü

SALİH VARLI

gözlerim kapalı çatıyorum dünyaya
barut kokan ağızda şiir
dilimde cesur mermiler

kenar sokakların göbek bağıdır
sigaramı güneşle yaktığım yer
ateşin odunu öpmesi gibi
orasıdır
içime düşen kurtlara sarıldığım

her gün annem ve babam
yeniden evlenirler burada
duvarlarında filizlenirim odamın
seherde cem eden yıldızlar
okurlar kulağıma ezanı

karanlık tabelalar göz kırpar bana
iki elim birbirine küser

böylece pusu kurarım kendime
böğrümde kirasız oturan
ve arada göğsüme tatile çıkan
şeytanlar güler bana

dut ağacı

AYNUR KARAKUŞ

Vaktiyle geldim bu şehre
Dut ağaçlarının yapraklarında
Kahvenin rengine boyanmış gövdesinde
Kaçan çocukluğumu kovalamaya.

Morlar bulaştı dut tanelerinden
Elime, yüzüme, dudaklarıma...
Tanıyamaz beni gözlerindeki maviler
Kirlendim, yaşlandım ararken.

Dut yapraklarıyla çıkarmaya çalıştım
Bedenime bulaşan lekeleri
“Hayır” dedi dillenen yaprak “hayır”
Çıkmaz bu bedendeki yaşanmışlıklar

“Kader ağlarını yavaş yavaş örüyor”
Diyordu, bohçasından yıllar dökülen babam
Apaçık değil miydi yaşlanma serüveni
Şimdi ölümler kaldırsın ölümlerini.

Canhıraş

AZRA KARA

“Kadın kendinden geçmişçesine sokakları hızlıca koşarak aştı, gün ışığıyla aydınlanan kimisi açık dükkanlarla dolu caddeye gelince aniden durdu. Nefes nefese etrafına baktı. Dudakları hafif aralık, kaşları çatıktı.”

Sabahın erken saatlerinde, insanlar işe ya da okula gittikleri için sokakların kısmen dolu olduğu saatlerde; kendini bir hışımla eski, yıkıldı yıkılacak iki katlı evden dışarı attı kadın. Aceleci hareketlerle kapıyı kilitlemeye çalıştı. Titreyen ellerinden anahtarı düşürdü, hızlıca eğilip aldı. Elini göğsünü döven kalbinin üzerine koyup gözlerini kapattı. Derin bir nefes alıp verdi. Birkaç saniye o şekilde durduktan sonra titremesi biraz olsun azalmış elleriyle tekrar kapıyı kilitlemeye çalıştı. Başarmıştı, sonuna kadar anahtarı delikte döndürdü. Kapının tamamen kilitlendiğinden emin olduktan sonra gözleri pek de sağlam olmayan kapının üzerindeyken, adımlarını geriye atarak beton basamaklardan inmeye başladı. Titremesi yeniden artan ellerini eski, yamalarla dolu eteğine bastırdı. Arkasını döndü. Üstüne gelişigüzel bir etek ve hırka geçirmişti, ayakları çıplaktı. Sol gözü aldığı darbelerden dolayı hafifçe şişmiş, etrafı morarmıştı. Aldığı hızlı nefeslerden göğsü inip kalkıyor, ne yapacağını bilemez bir hâlde olan biteni kavramaya çalışıyordu. Ağarmaya başlamış dağınık kahverengi saçlarına götürdü morluklarla kaplı ellerini, sertçe asıldı. Gözlerini sokağın başına ve sonuna defalarca kez çevirdi, artık arkasında kalmış evin kapısından büyük bir gürültü kopuncaya kadar. Bu anlık gürültü onun kendine gelmesine yetmişti, nefesi kesildi. Hızlıca arkasını döndü. Kapalı kapının

ardından gelen bağırışlar ve düşen eşyaların, yumruklanmış kapının gürültüsü, yaşananları bir anlığına yeniden aklına getirdi. Kocaman açılmış gözleriyle, sokağın sonuna doğru koşmaya başladı. Ayağı takıldığında, düşmeden kendini topladı. Hızla koşmaya devam etti. Elindeki anahtarları farkında olmadan sıkımsamaya başlamıştı. Sokaktaki tek tük birkaç insan, koşarak geçen kadını ifadesiz bir şekilde gözleriyle takip ediyorlardı. Görüş açılarından çıkana kadar, izlemeye devam ettiler. Kadın sokağı döndüğünde, yarım bıraktıkları işlerine devam ettiler. Kadın kendinden geçmişçesine sokakları hızlıca koşarak aştı, gün ışığıyla aydınlanan kimisi açık dükkanlarla dolu caddeye gelince aniden durdu. Nefes nefese etrafına baktı. Dudakları hafif aralık, kaşları çatıktı. Ne yapacağını bilemez gibi bir hâli vardı. Sağ tarafından gelen korna sesiyle aniden irkildi. Gözlerini kocaman açarak arabaya döndü, farları yüzünden gözlerini kısmıştı. Arabanın sahibi, bağırarak bir şeyler söylüyordu ancak kadın bu sesleri yalnızca bir uğultu olarak duyuyordu. Anlık bir ürperme geçti vücudundan. Birkaç kez gözlerini kırptırdı. Yumruklarını kendine gelmek ister gibi sıkıp, sağ tarafına doğru koşmaya başladı. Çıplak ayakları bozuk ıslak yolda sesler çıkarıyordu. Bacağına yapışan etek hızını yavaşlatıyordu. Biraz ileride durup eteğini yukarı çekti. Fazla katlamadan dizlerinin altında kalacak şekilde bıraktı. Derince aldığı nefesler boğazını parçalarken yarı tanıdık sokaklarda nereye gittiğini bilmeden koşmaya devam etti. Bir marketi geçerken yavaşladı. Nefes nefese bir şekilde hızlı adımlar atmaya devam ederken gözleri dükkanların tabelalarında gezindi. Kollarını birbirine sarmış, üstündeki ince hırkaya sımsıkı sarılmıştı. Hırkanın yakasını yukarı çekistirirken gözleri istemsizce aradığı tabelayı bulduğunda adımları bıçak gibi kesildi. Yakasını tutan eliyle hırkayı daha da yukarı çekerken ıslak gözlerini bir çırpıda omzuna sildi. Karşı

kaldırımdaki kırtasiyenin renkli tabelasına bakarken dişlerini sıktı. Aldığı nefeslerin düzeni daha da bozulurken kendine gelmek için yakasındaki elinin tırnaklarını gerdanına batırdı. Gözleri yavaşça kırtasiyenin kapısına inerken, görünmemek için sırtını arkasındaki okul duvarına bastırdı. Bulunduğu sokakta tedirgince gözlerini gezdirdi önce. Karanlıktaydı durduğu yer, fazla insan olmayan sokakta onu fark etmelerinin pek olanağı yoktu. İnsanların yüzlerini inceledi tek tek. Bakışlarını hissederler diye gözlerini fazla üstlerinde tutmadı. Ardından hafifçe nefesini vererek kırtasiyenin kapısına baktı. Kepenkleri yeni açılmıştı kırtasiyenin, yıllar öncesinden tanıdığı adam içerideki oyuncakları tezgâha çıkartıyordu.

Oyuncaklar...

Küçükken benim de oyuncaklarım vardı. Bez bebek, birkaç kahve fincanı...

İlkokuldayken, öğretmen olmaktı hayalim. Notlarım iyiydi hep, sınıfta birinciydim hatta. Öğretmenin gözdesiydim, bir kere azarlama-mıştır beni. Akıllı, uslu, ağır başlı dedikleri çocuklardandım. Öğretmenim bilirdi hayalimi, inanırdı da bana. Meslektaş olacağımızı söylerdi hep. İlk ve tek destekçimdi o benim. Sonra ilkokul bitti, okuldan aldılar beni. Büyüdün, dediler. Genç kız oldun, erkeklerin arasına giremezsin. Günah, dediler. Kız çocukları okumazmış. Okumak istediğimi hiç söyleyemedim. Öğretmen olma hayalimi hiç anlatmadım onlara. Annem ne derse o olur, bizim meselelerimiz babama taşınmazdı. İyi ki de dememişim, annemin dayağı yeter de artardı bana o yaşta. Babam, abilerim... Kaldıramazdım. Okuldan sonra hemen kursa verdiler beni. İffetli, namuslu, ahlaklı bir kadın olmam için. Haramdan sakınmam için. Söz dinlemem için.

Büyük kuzenlerimden kalmaydı oyuncaklarım. Pek de yoktu zaten. Oyuncak çatal, bıçaklar, tabaklar... Oynayamazdım ki onlarla. Abilerimin oyuncak arabaları vardı çeşit çeşit. Onları izlerdim oynuyormuş gibi yapıp fincanlarla. Anneme söyledim bir gün, arabalarla da oynamak istediğimi. O günden sonra gözüm ne zaman o arabalara dalsa, ateşe değmiş gibi kaçırdım gözlerimi. Bakmak dahi suçtu sanki. Onun da cezasını çekerdim, öyle geliyordu. Bez

bebeğimle konuşurdum hep, en iyi arkadaşım-dı. Tek arkadaşımdı. Şimdi nerede kim bilir... Baba evinden onun varlığını da silmişler midir acaba benim varlığımı sildikleri gibi? En ufak bir izim kalmış mıdır büyüdüğüm evin kıyısında köşesinde? Sanmıyorum. Zaten kız çocukları yuvadan uçmaları için yetiştirilirdi; iz bırakmaları için değil...

Sıkıca gözlerini kapatıp açtı. Başını sertçe kırtasiyeye çevirdi tekrar. Kırtasiyenin önünde asılı oyuncaklara dikti gözlerini. Hayranlıkla birkaç oyuncağa baktı. Kendine gelmek için bastırdığı tırnakları gerdanından kan süzülmesine sebep olana kadar oyuncaklarda ve kırtasiye kapısında gözlerini gezdirdi. Gerdanından akan kanı hissettiğinde irkildi. Hızlıca sağına soluna baktı. Son kez kırtasiye kapısına bakmadan, koşar adımlarla sokağın çıkışına ilerledi. Evdeki adamı hatırladı, adımlarını daha da hızlandırarak koşmaya başladı. O adam o evden çıkar, onu bulurdu; biliyordu. Ne yaparsa yapsın engel olamayacağı şeyler vardı kadının. Ne yaparsa yapsın bazı kapıları sonsuza kadar kilitleyemez, bazı canavarları o kapıların ardında sonsuzluğa terk edemezdi. Bazı canavarlar ne olursa olsun bir çıkış yolu bulurlardı çünkü kendilerine.

Sokakları delicesine bir hızla geçerken ayağına batan ve koştukça daha derine giren cam parçasını sonradan fark etti. İnleyerek sendeledi. Dişlerini birbirine sımsıkı kenetleyerek ayağına baktı. Akan kan yerde iz bırakmıştı. Arkasına baktı, geldiği yol kanlı ayak izleriyle doluydu. Bağırarak için sağ elinin işaret parmağını ağzına götürdü alışkanlıkla, sertçe ısırırdı. Vakti yoktu. Tek ayağı üzerinde sekerek sokaktaki eski, gri boyalı fabrikanın duvarına yasladı sırtını. Ayağını kaldırdı, kan revan içindeydi. Gözlerini yumdu, derin bir nefes alıp verdi. Gözlerini açtığında sokağın başına ve sonuna baktı, bilmediği sokakta kimse yoktu. Ufak bir rahatlamayla eski, kahverengi, yırtıklarla dolu hırkasına uzandı. Zorlanmadan hırkanın ucundan bir parça kopardı. Eğilerek ayağındaki cam parçasını çıkarmaya çalıştı. Canı fazlasıyla yanyor, ayağından kan akmaya devam ediyordu. Hırkasından yırttığı bez parçasıyla ayağındaki kanı temizledi. Zorlanarak, dişlerini iyice

sıkarak ve bağırmanın çalıarak ayağını sıktı. Camın ucunu gördüğünde yavaşça çekip aldı, kenara attı. Kan daha da şiddetlenerek akmaya başlamıştı. Yırttığı hırka parçasını ayağındaki yaranın etrafına sardı. Hızlı nefesler alıp vermeye devam ederken ayağını dikkatlice yere bastı. Tekrar geldiği yöne baktı. Bir kıpırtı görmedi. Diğer tarafına baktı sokağın, hâlâ aynı sakinlik vardı. Derin bir nefes aldı, verdi. Ayağının üstüne hafifçe basarak yürümeye başladı. Birkaç adımdan sonra acele etmesi gerektiğinin bilincinde daha sert adımlar atmaya çalışarak hızlandı. Dişlerini sıkmaktan çene kasları ağrıyordu. Sokağı geçti, sağa döndü. Ayağının aksamasına rağmen hızlı yürümeye çalışırken burnuna gelen

“Babama uzattım tepsiyi. Kahvesini aldı, başımı okşadı. Bedenim buz tuttu, tepki veremedim. Anladım, bir şeyler vardı. Babam benim başımı okşamazdı. Ellerim daha çok titredi, birkaç kahve taşıtıncadan.”

kokuyla aniden durdu. Aldığı yoğun kahve kokusu şimdi ona bütün vaziyetini unutturmuştu. Bedeni buz kesti. Kafasını çevirdi, henüz açılmış kahve dükkanını görünce nefesini tuttu.

Bir yaz günü daha güneş doğmadan kaldırdılar beni. Misafir gelecek dediler. Tüm evi temizledik saatlerce. Çeşit çeşit yemekler yapıldı, bahçedeki büyük masa kuruldu. Siyah uzun bir elbise giydirdiler bana, ablamın. Başımı, makyajımı yaptılar. Akşam oldu, misafirler geldi. Çıkarmadılar beni dışarı. Babamın kahkahası seslerini duydum, çok mutluydu. Önemli biri demek ki gelen, demiştim kendi kendime. Sonra ablam geldi odaya. Git kahveleri servis et, dedi. Vakit geldi. Mutfağa gittim, annem de geldi arkamdan. Ablalarım ocağın başında. Hiç tanımadığım, ilk ve son kez orada gördüğüm birkaç kadın daha vardı. Ben mutfağa girince herkes durup baktı bana, süzdüler beni. Gül-

düler, fısıldaştılar aralarında. Anlamadım. Ortanca ablam bana kahve tepsisini uzattı. Gözleri dolu dolu baktı yüzüme, mutluluk gözyaşları değildi bunlar; çok sonra anladım. Mutfaktan çıkarken annem elini sırtıma koyup okşadı, bir şey demedi. Yüzüme bile bakmadı. Sorgulamadım. Salona girdim. Tanımadığım bir sürü insan var ama alışığım bu görüntüye. Alışık olmadığım ben salona girince herkesin susup bana bakması. Anlamadım. Soldan kahveleri dağıtmaya başladım. Eğdim başımı, tepsiyi bakıyorum sadece. Babamın yanında bir adam var, ona uzattım tepsiyi. Genzini temizleyince refleksiyle başımı kaldırdım. 30’lu yaşlarında, biraz tanıdık gelen bir adamdı. Nereden tanıdık geliyor hatırlamıyordum, çok da önemli değildi zaten. Adam gözlerime dikmiş gözlerini, öyle bir bakıyordu ki elimdeki tepsini titredi. Gözü mü kaçırdım hemen. Sorgulamadım. Babama uzattım tepsiyi. Kahvesini aldı, başımı okşadı. Bedenim buz tuttu, tepki veremedim. Anladım, bir şeyler vardı. Babam benim başımı okşamazdı. Ellerim daha çok titredi, birkaç kahve taşıtıncadan. Zorlukla durdurdum. Babam elini çekince devam ettim, dizlerim titriyordu. Korkuyordum, belirsizlikten. Dağıttım herkese. Yanına, sandalyeye, oturmam için işaret yaptı annem. Oturdum. Yürüyecek gibi değildim zaten, midem bulanıyordu. Herkes aralarında fısıldaşmaya başladı. Yaşlıca birkaç kadın bana bakıp gülüyorlar, birbirlerine kaş göz yapıyorlar... Babamın yanındaki adam suspus, gözünü dikmiş beni süzüyor. Ellerimin titremesi artınca, tepsini fazlaca sallanmaya başlayınca, annem aldı elimden tepsiyi. Rahatladım biraz, gülmeye çalışarak baktım yüzüne. Annem de baktı bana. Büyükçe gülümsedi. Kalbim hızlandı, korkudan. Başımı çevirdim, yere eğdim. “Gelelim sebebi ziyaretimize.” Diye konuşmaya başladı o adam. Gözlerini üzerimden ayırmadığından, ben de kaldırdım başımı. Gözlerim doldu. Adamın bana bakarak, gülümseyerek söylediği sözleri uğultu olarak duydum. O konuşurken ben, ona bakıyordum ama gözyaşlarımın sebep olduğu bulanıklıktan onu göremiyordum. Adam sustu, babam konuşmaya başlayınca irkildim. Gözümden bir damla yaş aktı, hızlıca onu sildim kimse görmeden. “Beyim, sen he demişsin; bana laf düşmez.” Şokla

babama baktım, başını eğmişti. “Ama adet-tendir, söyleyeyim. Verdim gitti.” Salonda bir alkış koptu. Kadınlar gülererek o adamı tebrik ederken adamın gözleri tekrar bana dönmüştü. Zaferle bakıyordu bana, mutluydu. Anladım, anlamaz olaydım.

Misafirler kalktı, yavaş yavaş ayrılıyorlardı evden. Ben oturduğum sandalyeden kendi gücümle değil, annemin çekistirmesiyle kalktım. Annem konuşmuyordu, ben de bunu beklemiyordum zaten. Kapıya dönerken gördüm, salonda tek tük kalmış birkaç kişi babamı ve o adamı tebrik ediyordu. Başımı eğdim. Annemin peşinden çıktım. O tek tük insanlar da çıkana kadar, kapı kenarında durdum annemin yanında. Misafirleri uğurladılar. O adam, en son çıktı. Kapıyı kapattı annem. Beni kolumdan tutup köşeye çekti. “Napiyorsun sen? Kendine gel! Rezil ettin bizi elaleme. Ben sana bin kere söylemedim mi kahveleri dağıtmaya nereden başlayacağını? Arkamızdan ne derler şimdi...” Annem yakınmaya devam ederken gözlerim karardı. Dizlerim titrerken, nereye gittiğimi bilmeden koridora girdim. Annem arkamdan hâlâ söyleniyordu. Salonun kapısının yanından geçerken yavaşladım. Babamın sesini duydum, kapı aralıktı. Durdum. Kapının yanındaki duvara yaslandım, karanlık koridor beni gizledi. Aralıktan içeriye baktım. Babam odada tekti. Oturmuş, elindeki zarfı açıyor. Bekledim. Zarfı açtı, kendi kendine konuşuyordu gülererek. Duyamadım, kulaklarım çınlıyordu. Zarfı dikkatlice tuttu. İçinden çıkan para destelerine gözleri parlayarak baktı. Kalbim tekledi. Babam paraları sayarken, ben koşarak lavaboya gittim.

Sakin adımlarla sokaktan geçerken, her şey olabildiğince yavaşlamıştı çevresinde. İnsan yoktu. Sesler yoktu. Öyle bir yavaşlıkta alıyordu ki soluklarını, yaşadığından bile şüphe ediyordu. Nefes sesleri dışında hiçbir ses duymayarak o sokağı yarılardı. Bu sakinliği ve durgunluğu bozan şey, duyduğu arka sokaklardan yankılanarak gelen ses oldu. O. Adını bağııyordu. Kadının adımları sadece birkaç saniye duraksadı. Aynı sakinlikte devam etti yoluna. Önündeki tepe pek yüksek sayılmazdı. Az da olsa evleri görüyordu yukarıdan. Masmavi gökyüzündeki tek tük bulutlar gö-

rünüyordu baktığı yerden. Giderek yaklaşıyordu onun sesi. Kadın yürüdü, yürüdü. O, sokağa girdiğinde kadın durdu. Ayağı yeşillige basıyordu. Yerler çimendi. Gökyüzündeki bulutların güzelliğiyle çarpık kentleşme mağduru evler büyük bir tezat oluşturuyordu manzarasında. Arkasından koşarak gelen adım sesleri durdu. Kadın hâlâ tepki vermiyordu.

Çocuğum olmadı benim. Olamadı. Yıllarca baskı yaptılar. Hakaretler yedim. Çocuk veremeyen kadın mı olurmuş, diye. Sonra o adam, başka bir kadınla evlendi benim üstüme. Çocuk içinmiş. Ondan da olmadı çocuğu. O kadına da baskı yaptılar. Ailesi vardı onun arkasında, kurtardılar kızını. Ben kaldım yine. Ondan sonra daha da mahvoldu her şey. O adam battı, maddi sıkıntıya düştü. Ben de onunla beraber... Çalışmadı, beni de çalıştırtmadı işte. İçkisine, kumarına yatırdı elde kalan son paraları. O paralar da bitince... Bir yerden para gelmesi gerekiyordu. Para için...

Arkasındaki adam durmadan bağııyordu. Kadın kaşlarını çatı, başı ağrıyordu. Arkasını dönmedi. Gözlerini kapatmak istese de gökyüzüne bakmaktan mahrum kalmamak için gözlerini açık tuttu. Kolundan tutulup sertçe arkasına çevrildi. Karşısındaki kendinden uzun, heybetli adam; tükürüklerini saçarak bağııyordu. “Ulan, nereye kadar kaçacaksın lan böyle? Müşteri gelecek diyorum, hep kaçırıyorsun! Bulup getirmiyor muyum lan! Yapmıyor musun yine işini! Ne diye kaçırıyorsun?”

Kadın boş gözlerini yerde gezdirirken adamın elindeki silahı gördü. Gözleri kocaman açıldı, sonra yeniden boş bakışlarına döndü. “Seninle mi uğraşacağım ulan ben! Kaçıncı kapı kırışım lan bu senin yüzünden? İki paralık ettin onurumu da gururumu da namusumu da! Bunun karısı ne ikide bir dışarıda yarı çıplak koşuyor diye bana soruyorlar bana!”

Eliyle sertçe ittirdi kadını. Sendeledi ama düşmedi. Tekrar ittirdi adam. Kadın geriye giderken yaralı ayağıyla üstüne bastığı taş yüzünden inleyerek yere düştü. Adam elindeki silahı kadının üstüne sallayarak konuşmaya devam etti.

“Yanına bırakır mıyım bunu. Namusuma laf getiremezsin sen. Harcatır mıyım ulan ben sana namusumu!”

Araf

ROJİN AKYEL

Koşuyordum. Nereye ve ne için olduğunu bilmeden koşuyordum. Duraksız soluklarım yüzünden göğsüm hızla inip kalkıyordu. Koş-tum daha fazla. Sanki nefesim içime dolsun dı-şarıya taşmasın, der gibi koştum. Şakaklarım-dan hızla dudaklarıma doğru yol alan damla yağmurdan mı gözlerimden mi gelmişti, anla-madan koştum.

Yağmur damlaları şimdi hüznü ve usul usul değil de bir okyanusun hırçın dalgaları gibi büyük bir öfke ve acele ile yere düşüyor-du. Artık damlalar sadece şakaklarımı değil vücudumun her bir zerresini büyük bir şevk ile ıslatırken “Neden?” diye düşündüm. Neden koşuyordum ki ben? O an amansız bir yarış halindeydim kendimle. Küçüklüğüm sol ta-rafımda hızla yol alırken ben ise ona yetişmek için sanki geleceğimden parçalar kopartıp geç-mişimin yollarına feda ediyordum. Kaygandı zemin. Sanki zemini ıslatan yağmur damlaları değil de geleceğimden koparttığım parçalar-

dan dökülen kandı. Metalimsi bir koku doldu içime. Fakat bu dolan koku yavaş yavaş değil davetsiz bir misafir gibi aniden gelip hızlıca terk etti ciğerlerimi. Her şey iyice bulanıklaş-maya başladı. Sol yanımda duran küçüklüğüm artık beni geçmeye çalışmıyor, benim ona ye-tişmemi bekliyordu. Sağ tarafımda bulunan geleceğim ise çoktan pes etmiş kendini kaygan kırmızı zemine bırakmıştı. Ondan kopardığım parçalar yüzünden yarımdaydım artık. Küçüklüğüm arkasına dönüp bana baktığında gözlerinde gördüğüm ilk şey umuttu. Ona yetişmemi ve onunla hâlâ yarış halinde olmamı, en azın-dan bu gücü kendimde bulmamı isteyen bir umut... Ona bunu veremedim. Sol gözümde damlayan yaşlar, yağın yağmurla karışıp üzeri-ne yağdı. Ve o an bir şey fark ettim. Geçmişim-de aldığım yaraları geleceğimle örtmeye çalı-şırken bugünümünden geriye sadece kalbi atan duygusuz bir beden kalmış.

Ömür Boyu Yalnızlık

FATMA YILDIRIM

Bugünlerde yalnızlık hakkında düşünü-yorum. Nedir insanların sürekli yakındığı, isyan ettiği bu his? Sonra bende uyandırdı-ğı duygu geldi aklıma; korku... Neden, diye sorgulamaya başladım ve şu sonuca vardım: Yalnız başıma kalınca kötü düşünceler, beni onlarla yüzleşmeye sürüklüyordu. O gün ne-ler yaşadım, neler söyledim, neler yaptım, insanlara nasıl davrandım...? Evet bunların hepsi zihnimde bir kaosa dönüşüyordu. Bu beni hayata karşı soğutuyor ve yoruyordu. Ben ise bunlardan kaçıp farklı ilgi alanlarına odaklanmayı tercih ediyordum. Kitap oku-mak, müzik dinlemek, insanlarla konuşmak bunlardan birkaçı.

Sorun şu ki, ondan ne kadar kaçarsam ka-çayım günün sonunda hep yakalanıyordum. Gece olup kendimle baş başa kalınca bu duy-

guyla yüzleşmeye karar verdim. Artık bu konuyu halletmeliydim. Bu duyguyu kendi içimde kabul etmem gerektiğinin farkına var-dım ve bu kabulleniş şu fikrin tezahür etme-sine neden oldu; bundan sonra yalnızlığı be-lirli zamanlar için normalleştirmeliyim. Bunu nasıl yapabilirdim? Yalnızlık nasıl normal-leşebilirdi? Aklıma olumlu düşünmek geldi. Evet, yalnızlığın da olumlu tarafları vardı. Mesela geçmişimden ders çıkarıp geleceğimi planlayabilirim. Karmaşık ve sıkıntılı olayla-rımı, durumlarımı, hislerimi çözmeye çaba-layabilirim. Belki de bu yazıyı yazarak bunu yapmaya başlamışumdır. Şu anda olduğu gibi evde, okulda, sokakta, yalnızlığım benim için bir fırsat olarak karşımda. Artık ondan kaç-mayacağım.

Korkuyu Aşmak

HATİCE KARA

Dünya maalesef kolay bir gezegen değil. Özellikle şartlar bakımından şanssız olan insanlar için bu durum iyice zorlaşmakta. Fakat, eğer inandığınız bir takım hayaller veya gerçekler varsa dünyanın nasıl bir yer olduğunu umursamamalısınız. Çünkü bunu düşünmeye başladığınız anda önünüze birtakım soyut engeller de çıkmaya başlar. Bunların başında ise “korku” gelmektedir. Korku, kelime anlamı bakımından tehlike düşüncesinin uyandırdığı kaygı durumudur. Bunu biraz daha içselleştirecek olursak sınav korkusu, dışlanma korkusu, kaybetme korkusu gibi sınırsız sayıda çeşidi olduğunu görürüz. Peki bu korku duygusu bize ne yapabilir? Sınavdan korkanı kaybettirir, dışlanmaktan korkanı özgüvensizleştirir ve gelecekte korkanı ümitsizleştirir. Zamanla da bunların hepsini aslında korkunun değil bizim kendi kendimize yaptığımızı görürüz.

Bana göre tüm duyguların başı olan korkuyu tamamen hayatımızdan çıkarmamalıyız. Sadece, korktuğumuzda üstüne gidip diğer tüm duyguları ondan almalı ve hayatımızı korkunun değil, cesaretin ve umudun yönetmesine izin vermeliz. 1804-1814 yılları arası Fransa İmparatoru olan Napolyon Bonapart’ da “İnsanları harekete geçirmek için iki manivela vardır. Menfaat ve korku.” Sözüyle beni onaylamaktadır. Korkunun yeteri düzeyde var olduğunda bizim için iyi olabileceği açıkça anlaşılmaktadır.

Söylemesi kolay olan bu cümlelerin uygulanmasının o kadar da kolay olmadığını farkındayım. Bunun için de biraz kendimize inanmalı ve şans vermeliz. Ben bunu başaramam, şartlar belli, deyip denemekten vazgeçmemeli, korkmadan cesurca başlamalıyız. Başlamanın da bitirmenin yarısı olduğunu biliyorsak işin geri kalanı çorap sökücü gibi gelecektir.

sanayi-i nefise

ONUR YÖRÜK

Ne zaman tutsam bir kalem
Dans etmeye başlar kâğıtta.
Ne zaman baksam, sen belirirsin.
Şaşırdım, çünkü sen sadece kâğıtta değil
Gördüğüm her yerdesin Sanayi-i Nefise.

Gözlerine her baktığımda
Mahmut’u, Ahmet’i, Mehmet’i değil
Kendimi görüyorum.
Onun verdiği mutluluğun resmini çizebilseydim
Dünyanın en güzel resmi seçilirdi Sanayi-i Nefise.

Önceden resimlerimi
Ayşe’ye, Fatma’ya, Zehra’ya çizerdim
Ama onlar seninle tanışmadan önceydi.
Yırttım hepsini, hiçbirine değmezmiş
Sadece sana değer Sanayi-i Nefise.

Fakir adamımdır ben bilirsin
Evim, arabam, param yok
Ama sen varsın.
Senin varlığın bana
En büyük zenginliktir Sanayi-i Nefise.

Şehirleri de severim bilirsin
Roma’ya, Paris’e, Londra’ya bayılırım
Ama senin kalbin var ya
En sevdiğim şehir orası işte.
Gel seninle oraya yerleşelim Sanayi-i Nefise.

Kalbindeki dört odacığın üçü kilitli
Biriye sadece bana açık.
İstemem Roma, Paris, Londra
Kalbindeki odacıkların biri bile
Bana yeter Sanayi-i Nefise.

sevmenin üç hali

ARZU YILDIRIM

Denizlere daldığımız bir gün
Beyaz şiirler armağan edilecek,
Martılar uçacak üstümüzde
Kayalara çarpacak ruhlarımız

Yer yüzünde yürüdüğümüz bir gün
Esecek rüzgarlarla aşka düşeceğiz
En büyük cezamız olacak bu
Yaşamaktan sonra

Gökyüzünde uçtuğumuz bir gün
Kırmızı şiirler serpilecek üstümüze
Ağlayacak bulutlar, yağmur bastıracak
Geçmişe gideceğiz ölmeyene dek
Veda edeceğiz sonra dünyaya

iğne

ELİF YAVUZ

İlmik ilmik çözülüyor
Hatıramdaki dikişler
İnciniyor iğnelerim

Parmaklarım çiziyorken
Seni gökyüzüme
Donup kalıyor gözleri iğnelerin

Islak dudaklarımda kuruyor
Kimsesiz Nilüferler

Sarımtrak hallerin
Körlüğünü bulaştırıyor
Ağrımış yüreğime

Birdenbire kırılıyor iğneler

beraber ölelim anne

ROJİN TOPÇU

Ne kuşlar görsün mezarının başında
Ne duysun toprak dua ettiğimi
Uzak olsun çiçeklerini sulamak da.
El ele
Koyun koyuna
Beraber ölelim anne.

Sen öldükten sonra ben
Ben öldükten sonra sen
Alışamaz bu yokluğa
Beraber ölelim anne
El ele
Koyun koyuna.

üçra duraklar

EMRE KAMAY

Biz gökyüzünün yutulan kaygılarıydık
Geceleri kâh gündüzlere yudumlardık
İntiharımız kuytulardan sızmasaydı
Baharı bekletip eylüle dayanmazdık

Sahra gülümsemelerine intizarız
Biz ki deryanın biriken kavgalarıyız
Prangalı şeritlerden cayıyor heves
Seraplarda soluklanıyor ervahımız

Gecelerden seferberdi yıldızlarımız
Çelişkilere mesken oldu ruhlarımız
Üçra durakların yalın rotalarıydık
Belki de bir yanılgıydı intizarımız

ay ışığında

AYŞE HUMA BALCI

Kaybedildi geceye duyulan hasretle yıldızlar
Kalp kapılarını ay ışığında parlayan bir çehre açtı
Yaşanmışlık perdesi kapandı artık
Hisler yetimdi
Yanaklarımda sen yarası
Yapraklar arasında can temini
Mevsimlerin güzide hisleri

Sensin, bastığım topraklardan izler taşıyan
Benim, yeşiller boyu seyahat eden.

Yalnız Teslimiyet

RABİA SARAÇLI

“Bu korkunç günleri atlatamayacakmışız gibi hissediyorum.” İntihar mektubunun ilk cümlesindeki bu sözü ile Virginia Woolf yıllar önce fark etmeden ruhumun halinden anlamış. Zihnimin bulanık düşünce okyanusunda dolandığım günlerden biri yine... İç dünyamda çoktan rafa kaldırmış olduğum üzeri tozlanmış mutluluk duygusunun önünden geçip içimdeki kederin buğusuyla kaplı camın önünde durdu kalbim. Gittikçe büyüyen, büyüdüğünce her yeri kaplayan buğusu ile büyüleyen bir keder. Biraz camı aralasam belki de dağılacak bu keder bulutları. Fakat ben onunla yüzleşmeyi seçiyorum. Ondan kaçmak veya kurtulmak varken onunla kalmayı tercih ediyorum. Çünkü kederim de artık benden bir parça hâline gelmiş, onu kaybedesim yok.

Hiçbir şey hissetmemektense, kötü de olsa bir şeyler hissetmeyi yeğlerim. Çünkü duygularımız hâlâ bir kalbimizin olduğunu hissettirir. Duygularımızla yaşayabileceğimiz yalnızlık, var olabilecek en dürüst yalnızlıktır. İnsanlarla yalnız kalmaktansa kendimle yalnız kalmayı tercih ederim. Çünkü dışarıda onca kalabalıkla aynı havayı solurken, biriyle bile aynı kalpte buluşmamaktır insanlarla yalnız kalmak. Kimi dünyama alsam, kalabalıklar arasında kalabalık bir yalnızlık çekiyorum. Bazen yalnızlığıma rağmen sığamadım hiçbir yere. Boşlukta çok yer kaplayan bir şeymiş gibi gelse de aslında boşluğun kendisi yalnızlık. Dışarıdan görünemeyecek kadar yok, kendimi yitirebileceğim kadar uçsuz bucaksız. Oradan oraya savrulduğum bir boşluk...

O boşlukta bir yerimin veya ayakta duracak hâlimin olmamasının umursamaz bir kabullenilişi var üzerimde. Bir hiçliğin ortasında dayım. Artık sona yakıным. Sonunda boşluk beni teslim almıyor, ben boşluğa teslim oluyorum. Keskin bir kararın sonucunda içime yayılan bir huzurla gidiyorum.

Gözlerimin kara perdesi kendiliğinden örtülürken, uzun zamandır bu ânı bekliyor-muşçasına direnmedim. Düşüncelerim hangi yönden estiğini anlayamadığım şiddetli bir rüzgâr gibi beynime doluştu. Yaşama onca direnişime rağmen bu kez yapamadım. Bu korkunç günleri Virginia Woolf ile düşündüğümüz gibi atlatamadık belki ama atlادık. Bu da benim ilk ve son teslim oluşumdu.

Bunca Ruh Kimin?

SENANUR ÖZOLUK

Ben sadece bir yolcuyum. Ruhunu kaybeden bir yolcu. Şimdi de onu tekrar arıyorum. Ne kadar uzak diyarlardan geldiğimi bile bilemeyecek kadar aciz, ruhumu bulma çıkarları arasında sıkışıp kalmış, götüremeyeceklerimin hevesine aldanmış bir zavallı. Uzuvarımın; ellerimin, bacaklarımın, -ki en acısı da zihnimin menfaatlere çalıştığı bir mahluk olmuşum- pencere sandığım aynamda, diğer insanlara üstten bakmak ve acılamakla, zamanımı küle çevirmekle yetinmişim.

Eleştirdiğim insan zihinlerinin odalarına hapsetmişim bedenimi. Çürümüş duvarlarına, hayat bulmuşçasına bakmaya zorluyorum kendimi. Bir yanlış düşüveriyor zihnime, kapıma; zilimi çalıyor ve kapıyı sonuna kadar açıyorum. Yaptığımın hata olduğunu bilerek, yanlış hayatıma, çürümüş duvarlarımı yersertebileceği umuduyla alıyorum. Bu yanlış uyku kadar huzurlu, doğum kadar sancılı ve ölüm kadar hiç gelmeye başlıyor. Yanlışım hataya dönüştükçe şehvetli bir kadeh şarap

oluyor ve genzimi yakıyor. Hatamı dansa kaldırıyorum. Müzik, adeta zihnime süzülüp bir kadeh içkiyi aratmayacak şekilde uyuşturuyor, uyuşturuyor... Zihnim uyuştukça uyuşuyor ve unuttukça aptallaşıyorum. Yok olmaya başlıyorum fakat dansın ruhumu beslediğini düşünüyorum. Ruhumun sesine kulak veremiyorum çünkü müzik oldukça yüksek.

Sahi, bu zamana kadar nasıl kulak verememişim ruhuma, kendime? Bu zamana kadar nasıl da tanımamışım kendimi? Genzimi yakan bu şaraba bağımlılığım engellemiş olmalı beni. Evet, kesinlikle! Yoksa ruhumu tanıyabilirdim, öyle değil mi?

Etrafımda gezen bunca ruh kimin? Başım oldukça ağır geliyor ve korkuyla etrafımda dönmeye başlıyorum. Hangisi bana ait, nasıl tanıyacağım? Size ruhumu nasıl kaybettiğimi söylemiş miydim? Hay aksi, hikâyeyi baştan anlatmam gerekecek: Ben sadece bir yolcuyum. Ruhunu kaybeden bir yolcu...

Eski Bayramlar

SARE DİBEK

“Nerede o eski bayramlar?”

Cevabı kendisinde saklı olan bu soruyu ne kadar çok duyardım eskiden. Kaç bayramdır -bilmiyorum- işitmediğimden olsa gerek ayaklarım beni doğduğum evin kapısına getirmişti. İçeride kimin yaşadığını bilmediğim için sessizce kapının önündeki merdivenlere oturdum. Çocukluğumda suladığım çiçekler yoktu merdivenin basamaklarında. Yalnızca saksıdaki limon ağacı kalmıştı. Elimdeki şişenin dibinde kalan su ile kurumuş toprağını ıslattım ve yayılan kokuyu içime çektim.

Eğer hala çocuk olsaydım şeker isteme bahanesiyle zile basıp evin yeni sahipleriyle tanışabilirdim belki. En azından parmaklarımın zile değmesi için bir bahanem olurdu. Onun yerine cebimdeki karamelli şekeri paketinden çıkartıp ağzıma götürdüm bugün bunu kaçınıcı tekrarlayışımı bilmiyorum. İnsan büyüdüğünü azar işitmeden bir avuç dolusu şekeri yiyebildiğinde ve bayram sabahı yeni aldığı kıyafetlerini giyip özenle kendini süslemediğinde anlıyor. Aslında şekerin tadı hala aynıydı ama istediğim kadar yiyebildikçe lezzeti azalıyordu sanki.

Zile basmayacağımdan emin olduktan sonra tekrar yerime oturdum. Sorumun cevabını düşünürken yoldan geçen biri aniden durup dönerek dikkatle bana baktı. Ben de bakışlarımı ona çevirdiğimde aramızdaki mesafeden dolayı yüksek sesle:

-Memlekete gitti onlar, evde yoklar.

İlk başta böyle bir şey beklemediğim için şaşırırsam da aceleyle yürümeye devam etmeden önce ona başımla teşekkür etmeyi başarayabilmişim.

Şehir insanının bayram günlerinde bile eksilmeyen telaşı, hayatın kısılgına mı yoksa hiç ölmeyecek gibi doldurdukları yaşamlarına mı vurgu yapıyordu bilmiyorum ama evin

kapısında ve o çok sevdiğim bayram şekerinde bulamadığım eski bayramları bir yabancı- nın sayesinde bulmuş gibiydim.

Her sabah erkenden büyük bir telaşla başlayan eski bayramlara veda ettiğim günü anımsatmıştı bana. Büyüdüğümü ilk defa fark ettiğim ve yalnız geçirdiğim ilk bayram sabahıydı. İstedğim saatte uyanmışım o gün. Şikayet ederek erkenden uyandırıldığım sabahlara duyduğum özlem, istediğimde uyandığım sürece değerliydi ve belki de güzel hissettiren erken uyanmak değil o günlerin geçmişte kalmasıydı. Tıpkı eski bayramlara duyulan özlemler gibi.

Bulduğum cevapla birlikte hızlıca oturdum yerden kalktım. Tam gidecekken duyduğum sesle irkilerek döndüğümde evden çıkmaya hazırlanan evin yeni sahibiyle göz göze gelmişim:

-Birine mi bakmıştınız?

Gülümsedim, eskibayramlar artık hayli uzaktaydı.

Sessiz Sinema: Hoşçakal

SEMANUR ÖZTÜRK

Bir “ hoşgeldin “ diyecek yüzüm yok ; sana bakmaya , kitaplarına... Karşımdasın bir çocuk gibi masum ve kırılğan. Tüm harfleri yakmışken konuşmanı istedim senden çatır çatır.

Oysa bu harfler asmıştı seni fırtınalı günün birinde. Bilmezdim o harflerin ne kadar can yaktığını. Kanseri bir hücre gibi yayıldığını acının bütün vücuda. Bilmezdim hiç, bu derdi tatmadan önce.

Her şey böyle başladı galiba. Daha önceden de tanıyordum seni. Kahve ısmarladım sana. 40 yıl hatra mahkum etti o acı tat bizi. Sen kokusu kaybolmasın diye içmezdin belki ama bir an önce bitse de gitsek derdindeydi bu kadın.

Zaman gibi, kurtlanmış bir kitap gibi o da bitti. Tam fal baktırmaya bir layık fincan. Gözlerin etrafı izliyor. Gökyüzünde yağmurlu bir hava. Sanki içimizdeki kötülüğü temizlemişçesine yağıyor üstümüze. Efkâr var bakışlarında. Acı var, hüznün var. Yaptıklarından, yapacaklarından her şeyden pişmanmışsın gibi. Dönüp baktın bana. Gördüm gözündeki canlılığı, umut ışığını. Bir farklıydı yüzün. Nur damlıyordu tebessümünden masaya fakat içinde kendinle kavgan var. Fark etmedim değil. Papatya falı misali “Seviyorum, sevmiyorum, seviyorum, sevmiyorum...” Son nokta! Düşmüşsün ateşin kollarına. Gözün de gönlün de “Seviyorum.” diyor.

Bir hışım işte, sokaklarda buluyorum bedenimi. Çekip gitmek kolaydı çünkü. Ben tüm yükümü papatyanın omzuna yükledim. Kaçtım. Sıcak yuvalar aradım kendime. Yolculuklarım hep uzak diyarlara. Yollarım taşlı, ıssız, karanlık. Sonu yok, başlangıcı belli değil. Yanımda bir tek yüreğim var. Sakladığım duygularım ısrarlı, ama kalp söz dinlememekte kararlı. Konuşamıyorum. Yumrular diziliyor boğazıma, yutkunamıyorum. Sırayı ellerime veriyorum.

“Korkuyorum. Ben sevmenin ne demek olduğunu bilmiyorum. Yıllar önce bir fidanı suladım.

Mecburdum buna. Büyürse gölgesinde doleneyeceğim bir ağaç bulacaktım belki yakınımda.

Arzularımın esiri oldum ben. Umudumun katili. Canımın yarası, kabuk bağlamayan, sürekli kanayan yarası.

Bilmezdim suyun yeterli olmadığını. Onunla konuşmam lazımdı. Okşamam, sevdiğimi söylemem gerekirdi. Bunlarla öğrendim birini sevmenin zorluğunu. Korkuyorum. Çünkü o zorlukta boğulacağımı hissediyorum. Kaybolacağım duyguların arasında, kendimi unutacağım. Karşımda bana acıyan gözlerle bakan bir ayna. Uzun uzun bakacağım yıkık dökük olan vücuduma. Elime büyük bir taş alıp görüntümü susturacağım. Bir ses duyulacak.

İnsanlar aynanın paramparça olmasına üzülecek; ben de sevginin, umudun benden ayrılmasına.

Yeri ve zamanı değil ama o düşüyor sürekli aklıma. Baktığım her yüzde onun gülümsemesi beliriyor. “Umudunu kaybetme .” dediğini duyar gibiyim. Bana öğretebilirdi belki tüm yaşamam gereken duyguları. Anlatarak değil, yaşayarak gösterebilirsin zaman bize hayatı.

“Korkmuyorum artık. Beni de sevebilecek birini buldum çünkü .”

Hışımınla çıktığım bu yolları şimdi papatyalar sererek dönüyorum. Yalan yok, önce çekindim Yürümekten, sonra gölgemi peşledim. Kaçtığım kafenin önündeyim artık. Gözlerim fel fecir seni arıyor tüm masalarda. Herkese seni soruyorum. Gördüm. Oradasın işte, kahverengi masada. Galiba hiç kalkmamışsın yerinden. Yaptığın hatanın pişmanlığı düşmüş yüzüne.

Damla damla ıslanmış kitapların. Neden ? Sen gözünden sakınırdın. Ne oldu şimdi de yağmurunla ıslattın onları?

Yürüdüm, yürüdüm tam ayaklarının dibine kadar. Daha önce fark etmediğim bir koku sinmiş gömleğine. Ateş kokusu geliyor burnuma buram buram. İşte yüzüm, işte tüm benliğimle karşıdayım. Haydi bir şeyler söyle. Vazgeçmiş olabilirsin ama bunu senden duymam lazım kendimi avutmak için. Bilemem yüreğinle imzaladığın anlaşmayı bitirdiğini.

Açtın ağzını, ses yok. Konuştun sesli sesli, ses yok. Seni anlamak için artık çok mu geç? Ağız vardı ama dil hep içine akıtmıştı kelimeleri bugüne kadar. Kendiyle verdiği savaşta esir düşmüştü içine. Düşüvermişti kötünün eline, sürgün edilmişti bilmediği yüreklerle...

Ben gerçekten bir çiçeğin katili olmuştum şimdi. Eli kanlı, her yerde aranan bir canı. Aslında şu an katletmeliydim duygularımı. Sevmek mi? Bir daha asla yeltenmeyeceğim ama kendi elimle soldurduğum papatyayı iyileştirme zamanı. Zaten öğrenmekten vazgeçtim sevgiyi, sevdâyı. Yok olmaya yakın çiçeğimi yeniden canlandıracağım. Onu yaşatacağım onca yeşermeyen filizlerimin arasından. Can borcumu ödeyeceğim ona. Yeniden gözleri bana öyle bakarsa uzun uzun, huzur dolu; sana bir çift lafım olacak: “HOŞÇA KAL .”

Yaşamının Günlüğü

HURİYE KÜÇÜK

Günlerden salı, rüzgâr hafif esiyor, kulağa kuşların cıvıltı sesleri geliyordu. Yerdeki ağaçtan düşmüş, kurumuş yapraklara basarak ilerliyordum. Sonbaharın göstergesi olan kahverengi yere düşmüş yapraklar, yüzlerinden gülüş eksik olmayan insanlar vardı etrafta. Nereye gittiğimi bilmiyordum, sessizce insanları izliyordum; neler yaptıklarını, duygularını, tepkilerini... Kısa hayatı doyusıya yaşıyorlardı. İmrenerek yoluma devam ettim. Yolum sonunda gözüme çarpan limana doğru baktım. Ardından banka doğru ilerleyip oturdum. Etrafımı izlemeye başladım. Balık tutan insanlara, limandan geçen gemilere, limanın yan tarafındaki parkta oturmuş sevgililere, ailelere baktım. Herkesin yüzünde eksik olmayan bir gülüş vardı. Ne güzel şey mutlu olmak. Aniden simitçi diye bağırان simitçiye döndüm. Usulca yerimden kalkıp simitçinin yanına gittim. Bir simit ve bir çay alarak yerime döndüm. Simitin taze kokusunu doyusıya içime çektim, bazı şeyler unutulmazdı değil mi? Ardından bir ısırik aldım ve yemeye başladım. Elimi sıcaklığı ile yakan çayımı da doyusıya koklayıp yanıma, bankın üstüne koydum. Her şeyi unutmak istemezcesine aklıma kazıdım. Simitim ve çayım bitince çantamın içindeki defter ve kalemimi çıkardım. Önce yolda gelirken en ince detayına kadar neler hissettiklerimi, gördüklerimi ve yaşadıklarımı, sonra ise limanda neler yaşadıklarımı ve hissettiklerimi... Ardından bir süre daha limanda vakit geçirip eve doğru yürümeye başladım. Sonra hangi yoldan gideceğimi hatırlayamayarak durdum. Telefonumu cebimden çıkararak notlar kısmına girdim. Yol tarifi yazan kısma bakarak ne taraftan gideceğime baktım. Sağ taraftaki yoldan girip yol tarifine bakarak yürümeye devam ettim. Evin önüne geldiğimde ise derin bir nefes aldım, sonunda gelebilmişim. Ardından binaya girip merdivenleri çıkmaya başladım her

bir basamağını sayarak. 7 numaralı dairemin önüne gelip çantamdan anahtarı çıkarıp deliğe soktum, usulca kapıyı açtım. İçeri girip kapıyı kapattım. Kabanımı ve botumu çıkarıp yerleştirdim. Daha sonra salona ilerleyip koltuğa oturdum. Biraz dinlenmek için kafamı geriye attım ve koltuğa yasladım... Güneşin rengarenk doğuşu ile uyandım. Hava daha tam aydınlanmamıştı. Boynumun ağrıdığını farkettilim ve boynumu tutarak kafamı kaldırıp etrafıma baktım. Dinleneyim derken uyuyakalmışım. Cama baktığımda rengarenk ışıklarla birlikte doğan güneşi gördüm, o kadar güzeldi ki...

Sandalyemi çekip oturdum ve izlemeye başladım. Birden günlüğüm geldi aklıma. Hemen günlüğümü alarak geri döndüm. Dünkü sayfayı açtım ve birkaç şey daha ekleyerek diğer günlere de göz atmaya başladım. Her günü özenle ve detaylıca yazmışım unutmamak için. Hastalığım beynimdeki anıları gün geçtikçe siliyor, yerine boşluk hissi bırakıyordu. Gözlerim doldu birden. Rastgele sayfaları çevirip önüme gelen sayfaları okumaya başladım. Hiçbirini hatırlamıyordum. Gözyaşları akmaya başladı masmavi gözlerimden. En kötü anılarımı bile bir dakikacık hatırlasam yeterdi bana oysaki. Kendimi yazarak teselli ediyordum. Sel olan gözyaşlarımla birlikte tekrar doğan güneşe baktım. Bir gün hastalığımı yeneceğimi düşündüm, bu sayfalara sadece "Hastalığım beni değil, ben hastalığımı yendim" yazacağım günü hayal ettim. Neden olmasın? Hayal etmeye başladım önümdeki güzel günleri. Daha çok gençtim ve bir hastalık yüzünden bana verilmiş çok değerli zamanımı heba edemezdım. Ve derken sabah tekrar uyandım. Yine uyuyakalmışım. Güneş doğarkenki anılarımı da yazdım ama sadece bir cümleyle: Bir gün bu deftere "Hastalığım beni değil, ben hastalığımı yendim" yazacağım...

Köprü Altı Tabut

ELİF TÜRKMEN

Düştüğümü; soğuk betonla ansızın beynimden vurulmuşa dönünce fark ettim. Yerden başımı kaldırıırken uyandım bir rüyadan. Meğer dünya ne kadar çirkinmiş, meğer ben nasıl kaçıp kurtuldum sanmışım bu karanlıktan, meğer nasıl koruyamamışım baharlarımı güzlerden, hayallerimi umutsuz rüzgarlardan, gönül yangınlarının habercisi kuşları acımadan tek tek vururken en yumuşak karınlarından; ben de acizliğin doruklarında esen şarkılardan bir nakarata vurulmuşum sanki. Bulanık suya dökülen yansımama rastladım yol üstünde:

Kanatlarımın arasına tüneyen o ağlamaklı yüzüm, kanlı gönül yaralarım, avuç içlerime sinen kötülük kokusu, içimi bulandıran ihanetler, birkaç paslı yara olmuş içimde, çürütmeye başlamış sol yanımdan. Azar azar almış bir şeyleri benden, fark ettirmeden.

Narkozun etkisi ömürlük, ömür dediğin dağa taş bir selam olsa gerek her şey yarım kalmış ruhumda. Çocukluktan almış biraz; kağıt helvamanın yarısı yok, dondurmanın tek topu düşmüş ayak ucuma, sokaktaki çınar kesilmiş mesela, şarkılarımı dinleyen o serçeler kaybetmiş yollarını, elektrik tellerinde kalakalmışlar. Su birikintisinde bir çizmem eksik, üstüm başım tertemiz çamurlu yolda, fırından aldığım ekmek soğuk; ellerimi yakmıyor, salıncağımın ipi kopuk, hayallerimin bir ayağı çukurda. Gençliğimden almış mı diye yokladım kendimi ama öyle gözü doymamış ki hepsini alıp götürmüş gönül defterimden. Hep merak ederim. Sarı çizmelerim hâlâ bekler durur mu ıslak caddeleri, saçlarımı kestiğim makas günahlarımı hâlâ taşır mı üzerinde, tarağımın yanında kurdelem okul sabahını, siyah tokalı ayakkabılarım okul kapısını, iki kırmızı elma beliren yanaklarım kalp

çarpıntımı bekler mi, otobüs peşinden koşmam için son kez geç kalır mı?

Görmek için kıpır kıpır olduğum bir çift gözü çoktan kaybetmişim ara sokaklarda, yana yana arayacağımı bilmeden atmışım başımdan kavak yellerini. Sevmeyi bilememişim, ihtiyarlamışım biraz, gözlerimden uçmuş yaşama sevinci. Hayatla mücadele hiç beklenmeyen bir darbeyle sona erecek gibi yakın, hatta ensemde; sıcak nefesi saç tellerimle boğuşuyor. Yavaş yavaş bir ip doluyor boğazımı, adı "çaresizlik". Alınacak bir zaman, verilecek bir hesap kalmamışken dişlerimi sıkı sıkı zifiri karanlıkta yalnız bıraktığım anılarla doldurmama sebep oluyor. Yapmak isteyip de yapamadıklarım kovuyor kabuslarımı, bilmem kaçınıcı yaşımdan miras bana bu pişmanlık. Bir elin parmağını anca geçen ömrüm ne çok şey eklemiş darağacıma. Sonrasında soğuk toprağa yazı getirecek olan bu eksik beden şimdilerde bir yığın düşünce altında eziliyor. Güneş girmiyor pencereden, gözlerim kapalı, vitrinimde incecik camdan bir şişede gülümsüyor mutluluk ama yüreğim öyle ufalanmış ki bir elim diğerini tutuyor. Gözlerim açıldığı an aynada kendinden kaçıyor. Bir sandalye önümde, bir küvet dolusu soğuk su ya da en güzelinden bir tabanca beliriyor masamın üstünde. Ben bu filmi daha önce izlemiş miydim? Yorgunum, biraz yere uzansam ne olur sanki, biraz gözlerim kapalı kalsa, hayat süzülüp geçse bedenimden, derken soğuk beton ince ince alıyor yüklerimi benden. Yaralı kanatlarım yavaş yavaş pembe bir toz bulutuna dönüşüyor. Üşüyorum, bir avuç toprak örtüyor bedenimi. Bu dünya çaldıklarını geri veriyor bana ve şarkılarımı dinlemek için geç kalan bir serçe konuyor mermer başına.

Kirli Cam

AYŞE RANA ÖZTÜRK

Kimi insanlar dünyayı renksiz, bulanık ve puslu görür; bundan şikayet eder. Şikayet eder ama bu durumu düzeltmek için hiçbir şey yapmaz; bakış açısını hiç değiştirmez. Camın kirli oluşunu suçlar. Sebebi hep başkalarında, dışarıda arar. Bu durum kendine eziyet etmektir oysa. Aynı şeyleri yapıp farklı bir sonuç almayı beklemek gibi.

Hayata bu kadar dar bir pencereden bakmak, zamanla insanı karamsarlığa mahkum eder. Gördüklerinin, yaşadıklarının hep en olumsuz yönlerine odaklanır. Bu ruh haliyle de çevresini suçlamaya başlar. Kafka'nın da dediği gibi "Kirli bir camdan bakıp herkesi ve her şeyi kirli sanır." Sorunu dışarıda arar çünkü o kendince hiçbir şekilde hata yapmaz. Her zaman haklıdır. Beyaz onun için gridir ve siz ne kadar beyaz olduğunu söyleyiniz bile o

inanmayacak, aksine sizinle zıtlacaktır. Bakış açısını değiştirse her şey daha kolay olur ama o bundan korkar çünkü bilinmezlik en büyük korkudur.

Oysa güzel görebilmek için güzel bakmayı bilmeli. Zira güzellik, baktığımız yerde değil bakan gözümüzdedir. Bunun için de yerimizi değiştirmeli, hayata başka bir pencereden de bakmayı denemeliyiz. O zaman göreceğiz ki tüm acılara, olumsuzluklara rağmen hayatta nice renkler, güzellikler de var. "Güzel gören, güzel düşünür. Güzel düşünen, hayatından lezzet alır." Üstelik, olaylara iyi yönden bakan kişi sadece kendini değil çevresini de mutlu eder. Bakış açısını değiştiren korkunun yerini heyecan alır. Yeni şeyler görüp hissetmenin verdiği heyecanı fark edince insan, beyaz rengi görür.

Yanan Tabut

SANEM ÇIKRIKÇIOĞLU

Yeni kesilmiş kahverengi saçları ile beyaz bir tene sahip olan oğlan, gözlerinin birazcık dinlenmelerine müsaade etmek amacıyla kapısından içeri girdiği büyükçe oturma odasının tam ortasında, şöminenin hemen karşısına oturmuş birini görmeyi beklemiyordu. Onu rahatsız etmemeyi umarak usulca attığı adımları ile yaklaştı yanına, omuzlarının biraz aşağısına dökülen gelincik kokulu saçları ve her zaman olduğu gibi kaybolduğu sınıfa ilk defa gelen öğrenciymişçesine eğdiği başından anlamıştı kim olduğunu. "Gecenin bu saatinde ne yapıyorsun burada?" diye sordu, oysa gece ikide şömine karşısında gördüğü sevdiğine asla sormaması gereken bir soruydu bu. Genç kız yavaşça başını çevirdi onunla konuşmakta olan kişiye doğru.

Hiç, dedi. "Sadece, düşünmüyorum gözlerimin rahat bir uykuyu hak ettiğini." Titriyordu sesi, elleri de öyle. Gözleri biraz şişmişti ve doluydu, yanakları şöminenin alevinde parlıyordu. Biraz daha dikkatli bakınca elinde tutmakta olduğu küçük fotoğraf çarptı oğlanın gözüne. Bir kısmı siyahlaşmıştı, ateşte yanmış olabileceğini düşündü. "Onlar kim?" diyerek başlattı oyunu, sonu cehenneme açılıyordu, oysa o bunu daha bilmiyordu.

Burada olmayanlar, diye cevapladı genç kız, yan tarafına birkaç fotoğraf daha koymuştu. Oğlan tek tek hepsine baktı fakat fotoğraflarda, sevdiğinin küçüklüğü olduğunu anladığı kızıdan başkasını bulamadı. Fakat sen yanımdasın, dedi ona, sesinde hafif bir korku vardı. Genç kız cevap verdi, "Ben senin yanımdayım, fakat kim söyledi hayatta olduğumu?" Alayla karışık bir gülümseme sundu ona karşısındaki, bu hoşuna gitmeyen kız yerdeki fotoğraflardan birini alıp devam etti: "Bu fotoğraf benim başarıım, şuradaki mutluluğum, diğeri ise hayallerim!.. Ve bana bir bak, beni tanıyorsun, bana bak ve söyle; ne kaldı onlardan geriye? Bu boynunda madalyası asılı olan kız artık ben değilim, ailesiyle vakit geçiren kız

değilim, beyaz önlüğü olan bile değilim! Ben artık, bir hiçlikten ibaretim..."

Beyaz tenli oğlan, onun sinirli ve ağlamaklı hallerine asla alışıktı değil. Sensin, dedi. "He-kim olan sensin, gülümseyen sensin ve kahkaha atan da sensin! Hep sen oldun..." Kızın, soğuktan donmakta olan ellerini tuttu. Beni seviyorsun, dedi genç kız. "Oysa ben hiç senin yanında olmadım." Oğlanın yüzüne baktı, oğlan da onun. Sonra bir damla yaş düşüverdi oğlanın sol gözünden, onu kaybedeceğini kabullenmek istemedi. Çünkü gelinciklerin kokusu olmazdı, çünkü şömine karşısındaki bir insanın elleri buz tutamazdı!.. Sen ölüyorsun, dedi ona, artık kendisi de ağlıyordu. Genç kız başını iki yana salladı yavaşça, "Ben zaten ölüyüm." dedi oğlana. Ve oğlan, sevdiğine son bir kez sarılmak için şömineye doğru atıldığında geriye kalan, sonsuzluğa karışmış çığlıklar ile o tozlanmış eski fotoğrafların külleri oldu.

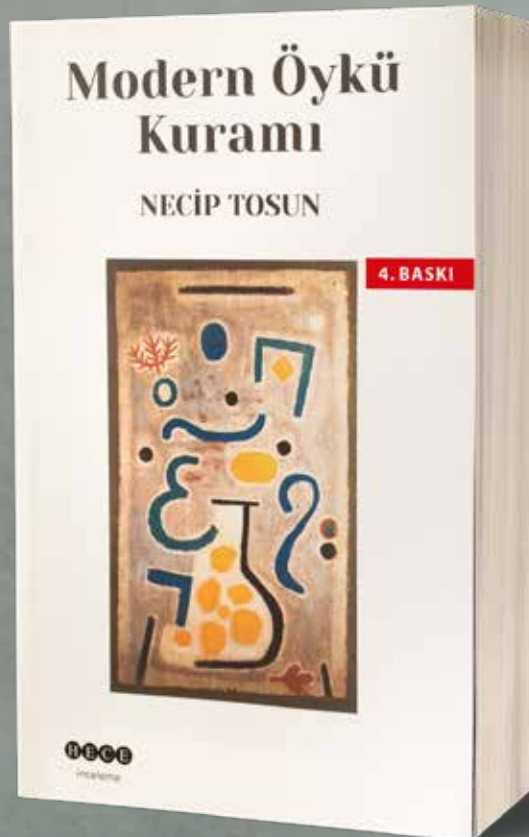
Modern Öykü Kuramı Üzerine

ÖZLEM TOZAL

Modern Öykü Kuramı, son günlerde okuduğum; okurken bir taraftan zevk aldığım öte yandan yeni dünyalara açıldığım bir kitap.

Necip Tosun'un Modern Öykü Kuramı, hala masamda tüm endamıyla seriliyor. Kitabı okudum ama bir süre daha onunla göz göze gelmeyi tercih ettim sanırım. O da kırmadı beni, ara ara beni gözetlediğini son anda yakalıyorum. Belli ki o da sevmiş beni.

Aslında yaklaşık bir yıldır bekliyordu kitaplığım. Bazı kitaplarla tanışmak, onlarla kaynaşmak zaman alıyor demek ki. Büyük bir hevesle kitabı elime aldım dersem yalan olur ama okudukça niye bu kadar gecikti tanışmamız diye hayıflanmadım değil.

Bu yarı duygusal, yarı hikayemsi girişten sonra artık biraz daha ciddileşebilirim sanırım.

Kitabı okuduğunuzda yalnızca öykünün ne olduğunu değil aynı zamanda bir hikâye içerisinde var olan unsurları da öğrenme şansını yakalamış oluyoruz; hem de hikayenin tarihsel süreci ışığında... Doğal olarak birçok yazar ve bu yazarlara ait hikayenin tarihsel sürecinde kilit taşı olan kitaplarla da tanışmış oluyor okur. Adını sık sık duyduğumuz öykü türleri, bu türlerin önemli temsilcilerini yakından tanımak mümkün. Karakter, atmosfer, bilinç akışı, anlatıcı ses gibi temel unsurların yanında post modern hikâye, şiirsel öykü, melodram, deneysel öykü, kısa öykü gibi birçok hikâye türüne de yer verilmiş kitapta.

Öykü türünü tek başına ele almayıp diğer edebi türlerle de harmanlayan Necip Tosun her sayfada okurun beklentisini daha çok yükseltiyor. 8. Bölümde hikâyeyi şiirle karşılaştırarak ele alan yazar 15. bölümde de öykü ve roman ilişkisini ilmek ilmek satırlara işlemiş. Edebiyat çatısı altında bulunan her tür birbiri ile bağlantılıdır ve ayrı düşünülmesi çok da mümkün değildir. Necip Tosun bu durumu şu cümle ile anlatıyor "(...) malzemesi dil olan edebiyatın türleri arasında her zaman bir geçişkenlik söz konusudur." Roman ve öykü arasındaki benzerlik bir yana dursun farklılıklarını da anlatmadan bölümü bitirmemiştir.

Kitapta en beğenerek okuduğum kısım "Karakter" bölümü oldu. Tosun daha ilk cümle ile dikkatimi çekmiş ve merakımı arttırmıştı "İster kurmaca bir kişilik, ister hayattan seçilmiş biri olsun, karakter yaratmak; sözcükler aracılığıyla bir figüre beden ve ruh vermek, ona bir yaşam kazandırmaktır." Öykü yaz-

İster kurmaca bir kişilik, ister hayattan seçilmiş biri olsun, karakter yaratmak; sözcükler aracılığıyla bir figüre beden ve ruh vermek, ona bir yaşam kazandırmaktır.

manın büyümlü bir dünya olduğuna dair hiçbir şüphem yok, karakter oluşturmaktan ziyade tüm hisleri bir arada hissettirebilen bir türdür öykü. Ekmekte maya öyküde karakterdir belki de element. Böylesi önemli bir unsuru kusursuz bir şekilde kaleminden döken yazar neredeyse bilinmesi gereken her şeye başarı ile değinmeyi ihmal etmemiş.

"Öyküde Bilinç Dışı: Rüyaların Dili" başlığı altında sunulan bilgiler de beni kendine ustalıkla çekmeyi başardı diyebilirim. Uyanığımız zaman hatıramızda kalan rüyaların kesit kesit oluşu, ansızın olan geçişler ve bütünlüğün olmayışına değinmiş bu bölümde yazar. "Çünkü sanat, sadece somut gerçekliği taklit etme değil, yeni bir gerçeklik yaratma eylemidir."

Deneysellik... Güncel edebiyatımızda çokça anılan kelimelerden biri. "Peki ne bu deneysellik?" sorusunu cevabını da buluyoruz kuşkusuz: "Deneysellik arayışlarının öncelikle klişelere, tekrarlara, ezberlere ve kalıplara yazınsal bir itiraz olduğu söylenebilir. Eklenmekten çok bir kopuş, arayış ve milat anlayışı baskındır. Bir kırılma anıdır." der Tosun. Ve ekler "Cesarettir" evet deneysellik bir cesarettir. Okura alışık olmadığı bir yemek sunmak gibidir. Aslında büyük bir kumar...

"Hikâyenin Bittiği Yer"de yazar, hem kendi kitabının sonunu hem de eserinde sizinle yazdığı öyküsünün sonunu yazıyor. Bir hikâyeyi nasıl bitirmeliyiz ya da bitirmeli miyiz, hika-

yelerin sonu olmalı mı? Sorularını yanıtlıyor. Alıntılardan yararlanarak bize bu son adımı da anlatırken sağ elinizin altında kalan sayfalar git gide azalıyor ve Tosun ile kurduğunuz bu eşsiz hikâyenin noktasını koymanız gerektiğini anlıyorsunuz.

Cevaplanmamış Soru: “İnsan Ne İle Yaşar?”

BİRGÜL KAYIK

“İnsan Ne İle Yaşar” sorusu çağlar boyu insanları peşinden sürüklemiş ama cevabı belki de bulunamamış bir soru. Sonuçta hepimiz hayatımızın anlamını bulmak isteriz. İşte ünlü Rus yazar Lev Nikolayeviç Tolstoy da bu sorunun peşine düşen yazarların belki de en önde gelenlerindendir.

Yazdıkları ve kendine has üslubuyla adını dünyaca ünlü yazarlar arasına yazdırabilmiş bir isimdir Tolstoy. Eserleri, Shakespeare’den sonra dünya dillerine en çok tercümesi yapılan yazardır. “Anna Karenina “,”Savaş ve Barış”, “İtiraflarım” ve “İnsan Ne ile Yaşar “ en çok okunan eserleri arasındadır. Hikayelerinde genellikle “iyilik, kötülük, bencillik ve yardımseverlik “ gibi konuları işlemiştir. İnsanlara yıllar yılı uğraşarak edindiği tecrübelerini ve bilgisini aktarmaya çalışmış ve bu konuda başarılı olmuş bir yazardır. Lev Tolstoy, 1910 yılında ıssız bir tren istasyonunda zatürreden hayatını kaybetse de adı hala yaşamaktadır.

Tolstoy’un İnsan Ne İle Yaşar kitabı, farklı yayınevlerinde, yazarın farklı sayıdaki hikayesini içeren bir eser. Benim elimde bulunan

kitap Panama Yayıncılık tarafından basılan ilk baskı. İçerisinde 7 farklı hikaye barındırıyor.

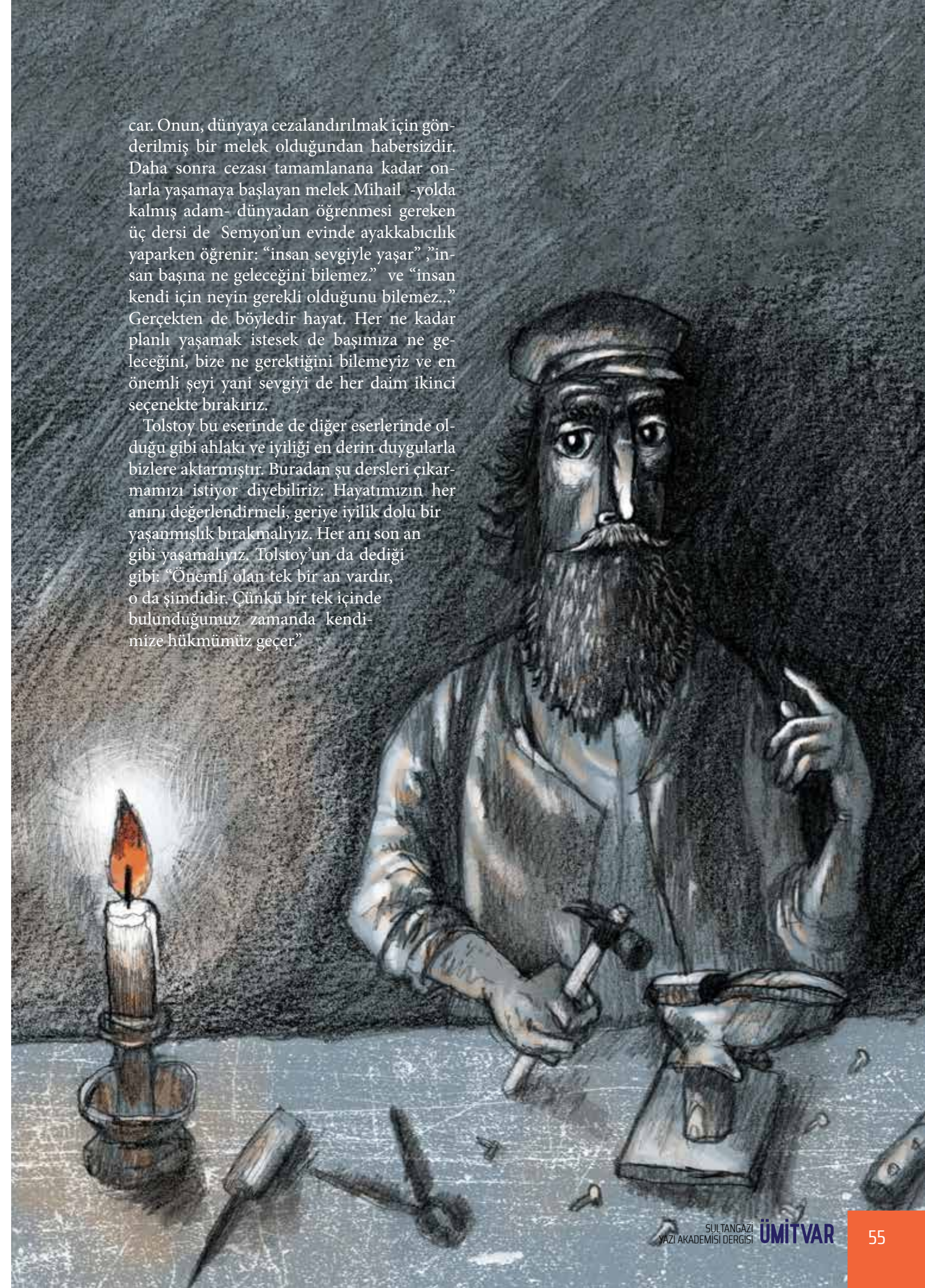
İnsan Ne İle Yaşar, dönemin yaşantısını ve toplumun şu anda da değişmeyen bazı yönlerini tüm çıplaklığıyla bizlere ustaca aktaran bir eser. Hikayelerinden alacağımız çok ders var. Mesela Tolstoy, çift-

çi Pamon’un hikayesinde hırs konusunu işliyor. Gözünü zenginlik ve para bürümüş çiftçi, dünyevi hırslarının kölesi olmayı seçmiştir. Toprak uğruna canından olmuştur ancak “iki kulaçlık toprak” yetmiştir mezarının kazılması için. Biz insanlar bazen dünyaya ne için geldiğimizi unuttur, kendimizi kaptırırız. İşte bu noktada hatırlamamız gereken bazı şeyler vardır. Tolstoy da bu hikayesinde çok güzel özetlemiş: “Başımıza ne geleceğini”, “ne zaman öleceğimizi “ ve “bize ne kadar toprak gerektiğini” bilemeyiz. Yine kitaptaki bir diğer hikaye olan “Üç Soru” da; zenginliğin, itibarın ve asilliğin nazarında hiç değeri olmayan yaşlı bir bilgenin yanına gelen Rus Kral’ın hikayesi anlatılıyor. Kral hayatı daha iyi yaşayabilmek için cevabını bulması gerektiğine inandığı üç soru yöneltiyor bilgeye: “Bir işe başlamak için en doğru zaman ne zaman?”, “Hangi insanlarla haşır neşir olmalıyım?” ve “Yapılacak en doğru iş nedir?” Bilge ise ona en doğru zamanın şimdi olduğunu, en doğru kişinin o an yanımızda olan kişi, en doğru işin ise iyilik olduğunu söyler... Sadece kralın değil bence hepimizin hayatını daha yaşanılabilir kılacak türden bir cevap... Zaten Tolstoy hayatı boyunca bunu amaçlamamış mıydı? Ölene dek hayatın anlamını sorgulayarak kendiyile bir savaşta olan yazar, belki de bizlerin hayatına yön verebilmek için yaşamla bir savaş daha verdi. İnsanların her çağda aynı kalan sıkıntılarını, toplumun değişmeyen yönlerini, en çarpıcı gerçekleri bizlere bir baba şefkatiyle aktarmış olması da bunun en önemli kanıtıdır.

Kitaba adını vermiş olan “İnsan Ne İle Yaşar” hikâyesine gelince... Bahsedilen fakir ayakkabıcı Semyon; son parasını da yolda kalmış ve ölmek üzere olan bir insan için har-

car. Onun, dünyaya cezalandırılmak için gönderilmiş bir melek olduğundan habersizdir. Daha sonra cezası tamamlanana kadar onlarla yaşamaya başlayan melek Mihail -yolda kalmış adam- dünyadan öğrenmesi gereken üç dersi de Semyon’un evinde ayakkabıcılık yaparken öğrenir: “insan sevgiyle yaşar”, “insan başına ne geleceğini bilemez.” ve “insan kendi için neyin gerekli olduğunu bilemez...” Gerçekten de böyledir hayat. Her ne kadar planlı yaşamak istesek de başımıza ne geleceğini, bize ne gerektiğini bilemeyiz ve en önemli şeyi yani sevgiyi de her daim ikinci seçenekte bırakırız.

Tolstoy bu eserinde de diğer eserlerinde olduğu gibi ahlakı ve iyiliği en derin duygularla bizlere aktarmıştır. Buradan şu dersleri çıkarmamızı istiyor diyebiliriz: Hayatımızın her anını değerlendirmeli, geriye iyilik dolu bir yaşamışlık bırakmalıyız. Her anı son an gibi yaşamalıyız. Tolstoy’un da dediği gibi: “Önemli olan tek bir an vardır, o da şimdidir. Çünkü bir tek içinde bulunduğumuz zamanda kendimize hükmümüz geçer.”

Boyalı Piyano

SENANUR ÖZOLUK

Dilime doladığım intihar ipimde gezinir durur en sevdiğim şarkım, üzerinde süzüldüğüm yaşam derinlerinde minik bir kelebekle bekler durur sessizce, neden anlayamazsın. Dileklerimde yatarken sevdicek gülümsemesi, şimdi nedendir darağacımı sulamalarım, neden anlamazsın. Bir toprak başında ağıtlarken bedenimi, ruhumu neden salamadığımı anlayamazsın.

Nedendir insanoğlunun benliğini bitmek bilmeyen bu sorgulamaları? Sordugu soruların cevabını dinleyememekten mi gelir bu zihinlerdeki uğultu bulutu, yoksa cevaplarını bildikleri soruları tekrar tekrar dinlemekten mi çekinirler? Daha anne karnından tutunmaya başladığımızda hayata, yaşamaktan mı korkarız yoksa yaşayacaklarımıza mı ilk ağdı yakarız?

İşte tüm bu bilinmezliklerin arasında kaybolmuş ve sıkışıp kalmıştım. Hayat öyle hızlı akıyor, öyle baş döndürücü geliyordu ki yetişmeye çalışmaktan yorulmuş, musalla taşında kısa bir uyku çekiyordum.

Koskoca ömürlerine bir tebessümü sığdıramayan insanlar, sanki ilk defa, üstelik benim için ağlıyormuş gibi feryat ediyorlardı. Bana mıydı bu yağmurun saklamadığı damlalar, yoksa geride kalışlara mı?

Usulca bir kelebek kondu topraktan yorganıma. Kelebek olsaydık ya, diye geçirdim içimden. Kelebek olsaydık üç güne sığdırdırdık da tüm bu yalancı huzuru ama ömürler yetmedi harap olmuş mühürlü dudaklarımızın bu acınası dansına.

Bir damla daha düştü bucaksız gökyüzünden üzerime, ellerime. Ellerim... Eksik gülüşlerin kırmızısı, yaşlı gözlerin mavisi, biraz acı kahvesi, biraz da umudun yeşili bulaşmış parmaklarıma. Beyaz

elbisemi kirleten bu renk cümbüşü beni resim çizmeye mi çağırıyor? Uyandı-ğında ellerimdeki bu boyalar silinir mi? Yine aynı kelebek usulca parmak uçlarına konuyor ve yavaşça çekip çıkarıyor bu karmaşadan beni. Umuduna tutunduğum bu kelebek beni nereye götürüyor? Yaşamına tutunabileceğim bir yere mi, yoksa sonsuz bir hiçliğe mi? Beyaz, bembeyaz bucaksız bir boşluk. Ellerim kirletiyor her yeri; keleşi. Kanatlarını bucaksız beyaza çırpıma ve arkasından beni sürüklemeye devam ediyor. Ellerim duvarlara çarptıkça hırçın darbeler bırakıyor arkasında. Bir piyano beliriveriyor beyazlığın arasından, üzerine minik kelebek tünemiş. Tuşlarındaki boya darbeleri ellerimdekini kışkandıracak derecede güzel gözüküyor. Oturup parmaklarımı tuşlarda gezdirip çalmaya başlıyorum. Sahi, ben piyano çalmayı bilmem ki! Notalarda kaybediyorum kendimi. Parmaklarımdaki boyalar piyanoyu adeta boyuyor. Minik kelebek kanatlanıp gidiyor usulca. Çalmaya devam ediyor ve adeta kendimi kaybediyorum bu boyalı tuşlarda. Çaldıkça hissizleşiyorum. Çaldıkça eksilmeye başlıyorum.

Belki de artık piyanodan ellerimi çekmeliyim. Yavaş yavaş yok oluyorum. Önce uzuvlarım; bacaklarım, kollarım...

Ellerim ve gözlerim kalıyor geriye. Yavaş yavaş yok olmaya başlayan ellerim piyanoya boya olarak bulaşıyor. Belki de artık nota olmak zamanı gelmiştir. Hiçliğe kavuşmadan son bir defa bucaksız beyaza bakıyorum vedayla. Minik kelebek bu defa da başka birini sürüklüyor peşinden. Belki de umuda tutunmayı bekleyen başka bir ruh. Beyaz elbiseli, elleri boyalı; biraz eksik gülüşlerin kırmızısı, yaşlı gözlerin mavisi, biraz acı kahvesi, biraz da umudun yeşili bulaşmış parmaklarına...

